

1948 - 1993

**Okręgowego Związku Tenisa
Stołowego w Opolu**

Opole marzec 1994

Redaktor całości opracowania: Zbigniew Adamczyk

Redaktor techniczny: Przemysław Cygler

Skład komputerowy: Irena Rojewska

Wydanie drugie (uzupełnione), Nakład: 2 tys. egz.

Druk: Wydawnictwo "SOLPRESS" Sp. z o.o. Opole ul. Damrota 4.

45 LAT

**OKRĘGOWEGO ZWIĄZKU
TENISA STOŁOWEGO
W OPOLU**

1948 - 1993

*"Kto innych pokonał
Ten siłę posiadał
Kto zaś sam siebie pokonać zdoła
Ten jest naprawdę potężny
Ważne jest nie to, co możemy zrobić,
lecz to co zrobić musimy"*

Od autora

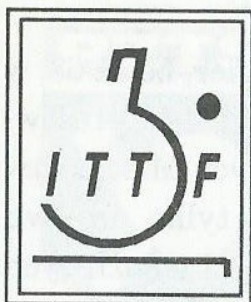
Oddawane do rąk Czytelników okolicznościowe wydawnictwo powstało z inicjatywy uczczenia 45-lecia działalności Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Opolu, jest moim opracowaniem opartym na zapisach i materiałach, których przekaz uzupełniali koledzy działacze, a w tamtych latach zawodnicy i współorganizatorzy dyscypliny tenisa stołowego: Stanisław Święch, Stanisław Brzeźniak, Stefan Białowąs, Stanisław Słotowicz i Kazimierz Grobelski.

Celem "wspomnień" jest zbliżenie czytelników do źródeł o dziejach tenisa stołowego w Świecie, Europie, Polsce i Opolu. Tenis stołowy należy do tych dyscyplin sportu, które charakteryzują się bardzo silną dynamiką rozwoju w całym jego ponad sześćdziesięcioleciu istnienia.

Zwycięstwo i klęska, to dwa przeciwstawne zdarzenia, wywołujące emocje, których siła przeżyć pozostawia trwały ślad w psychice człowieka. Nie ma zwycięstwa bez ryzyka przegranej. Czasami stawką jest jedynie przykrość porażki. Bywa też, że gra się o wszystko. Może dlatego tak wielu uwielbia hazard gry w tenisa stołowego, jedną z nielicznych dyscyplin, która wszechstronnie, bez ryzyka uszczerbku na zdrowiu, rozwija inteligencję, ambicje waleczności, plastyczność ruchów i poczucie ich koordynacji, słowem wszystko co dla sprawności fizycznej, zdrowotnej i duchowej człowieka jest niezbędne,

Zamieszczone we wspomnieniach refleksje z minionych czterdziestu pięciu lat, jakże bogatych w przyżycia, ciekawych w wydarzenia tenisa stołowego na Opolszczyźnie, wydane zostają jako rekompensata i dziękczynienie za wyrzeczenia i wierność dla tej dyscypliny ze strony licznych sportowców, działaczy i sympatyków, którzy zaofiarowali jej, kosztem rodzinnych i osobistych wyrzeczeń, godziny, dni, miesiące i lata swojej młodości. Niech będą nagrodą za poświęcenie i zadumą nad przeszłością.

Zbigniew Adamczyk
Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej
Honorowy Prezes
Okręgowego Związku Tenisa Stołowego
w Opolu
Przewodniczący Komisji Rewizyjnej
Polskiego Związku Tenisa Stołowego
w Warszawie

TENIS STOŁOWY W ŚWIECIE

Kiedy dziś obserwujemy mecz tenisa stołowego - mocne ataki, błyskawicznie podkręcane top-spiny, karkołomne obrony, loby lub wymyślne serwy - trudno uwierzyć, że niespełna od 30 lat znane są gąbczaste okładziny na rakiety, że kiedyś zamiast okładzin sriver i thakiness stosowano papier ścierny, płótno lub korek, że do 1901 roku serwowano, jak w tenisie ziemnym, od razu na pole przeciwnika.

Sam rodowód "pingponga" wzbudza namiętne spory badaczy: jedni wywodzą go wprost z Chin, inni z Anglii. Jeżeli mowa o Azjatach, to gra w "pingponga" znana była przynajmniej już w latach XVII - XVIII wieku. Ramy organizacyjne - światowy tenis stołowy przybrał dopiero w latach 20-tych naszego stulecia, a dokładnie w grudniu 1926 roku, kiedy to w Londynie powołano do życia Międzynarodową Federację Tenisa Stołowego. Przy okazji pierwszego kongresu ITTF rozegrano pierwsze Mistrzostwa Świata, które od tego czasu zawsze towarzyszą kolejnym Kongresom.

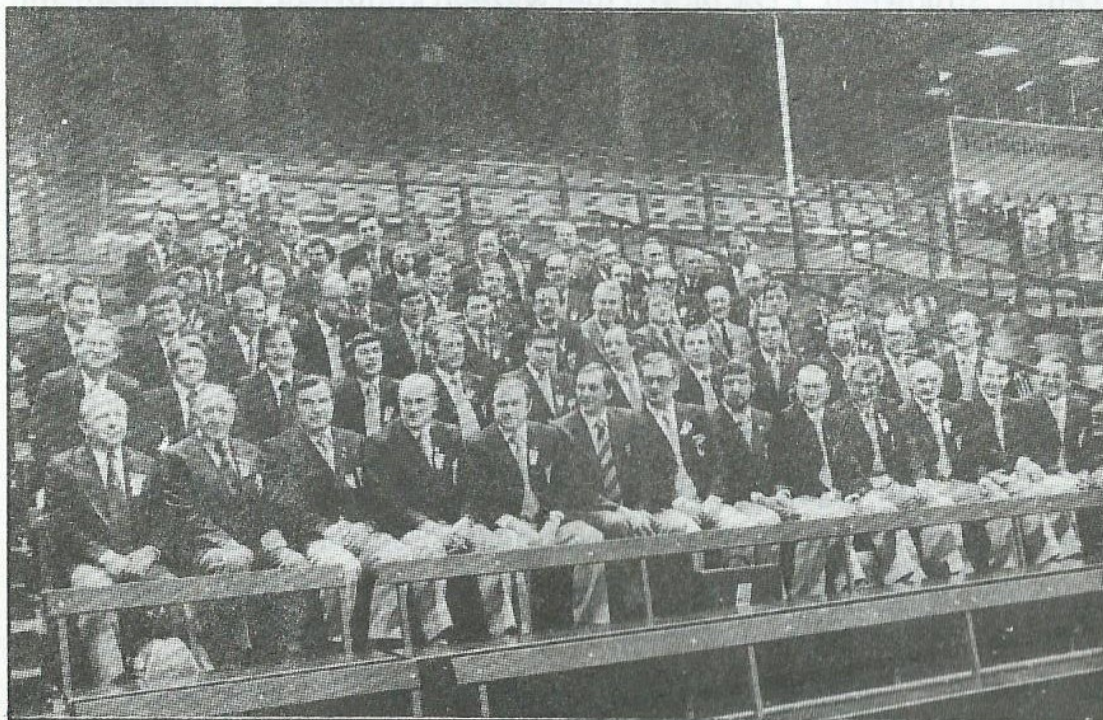
Założycielami ITTF i uczestnikami pierwszych Mistrzostw Świata były: Austria, Anglia, Czechosłowacja, Dania, Niemcy, Indie, Węgry, Walia i Szwecja. Do 1939 roku odbyło się 13 Kongresów ITTF, a organizacja zrzeszała 28. członków Federacji krajowych. W okresie II wojny światowej działalność ITTF była zawieszona. Po wojnie, pierwszy Kongres i Mistrzostwa Świata miały miejsce w Paryżu w 1947 roku, a następnie w Londynie, Sztokholmie, Budapeszcie, Wiedniu, Bombaju, Bukareszcie, znowu w Londynie, w Utrechcie, Tokio, ponownie w Sztokholmie, w Dortmundzie, Pekinie, Pradze, Lublaniu i znowu w Sztokholmie, później w Munich, Nagoyi, Sarajewie, Kalkucie, Birmingham, Phenianie, w Nowym Sadzie, Bernie, a w 1989 roku w Dortmundzie, w następnych latach w Nowym Dehli, Tokio i Madrycie. Obecnie ITTF skupia 122 kraje. W całej historii ITTF kierowało tą organizacją tylko trzech ludzi, w okresie od 1926 do 1967 roku Anglik von Montagu, a od 1967 do 1986 roku Roy Ewans z Walii,

a obecnie Japończyk Dhiro Ogimura.

Najwięcej tytułów Mistrza Świata zdobyła ekipa Węgier, bo aż 68, w tym 12 razy drużyna mężczyzn, a dalej Japonia 47 tytułów, Czechosłowacja 28 i Chiny 27,5. W historii powojennych Mistrzostw Świata dominuje zdecydowanie ekipa Chin, która tylko na dwu ostatnich Mistrzostwach Świata zdobyła 7,5 tytułów na 14 możliwych do zdobycia.

Europejska Unia Tenisa Stołowego - ETTU - powstała w 1957 roku, ale pierwsze Mistrzostwa Europy Seniorów rozegrano w roku 1958. ETTU zrzesza obecnie 33 kraje. Istnieją również terytorialne organizacje tenisa stołowego np. Afryki (25 krajów), Azji (36 krajów), Ameryki Łacińskiej (23 kraje) oraz Oceanii i Ameryki Południowej (razem 5 krajów).

Mistrzostwa Europy Juniorów otrzymały swą oficjalną nazwę w 1970 roku, chociaż w roku 1955 zapoczątkowano turnieje juniorów o kontynentalnym zasięgu.

Kursokonferencja Sędziów Międzynarodowych podczas Mistrzostw Europy w Duisburgu 1978 r.

TENIS STOŁOWY W POLSCE

Tenis stołowy przywędrował do Polski już w 1912 roku z Berlina i zdomowił się początkowo w Łodzi. Nie zyskał jednak popularności. Dopiero w 1924 roku (12 lat później) Łódź zaakceptowała nową, dostosowaną do naszych warunków grę "pingponga". Na przełomie lat 1925/26 odbyły się pierwsze mistrzostwa stolicy. W roku 1926 powstaje pierwszy w Polsce Okręgowy Związek Tenisa Stołowego w Krakowie. Imprez przybywało, walczone już o mistrzostwo okręgów, rywalizowały zespoły różnych miast, docierały wyniki rozgrywanych od 1926 roku mistrzostw świata. Mimo pilnej potrzeby, wciąż nie mógł powstać związek krajowy, który objąłby kierownictwo żywiłowo rozwijającej się dyscypliny. Wreszcie z inicjatywy Redakcji "Przeglądu Sportowego" zawiązano w dniu 10 listopada 1931 roku w Łodzi Polski Związek Tenisa Stołowego, a jego pierwszym prezesem został inż. Ryszard Kanenberg. Członkami założycielami byli działacze Łodzi, Lwowa i Krakowa.

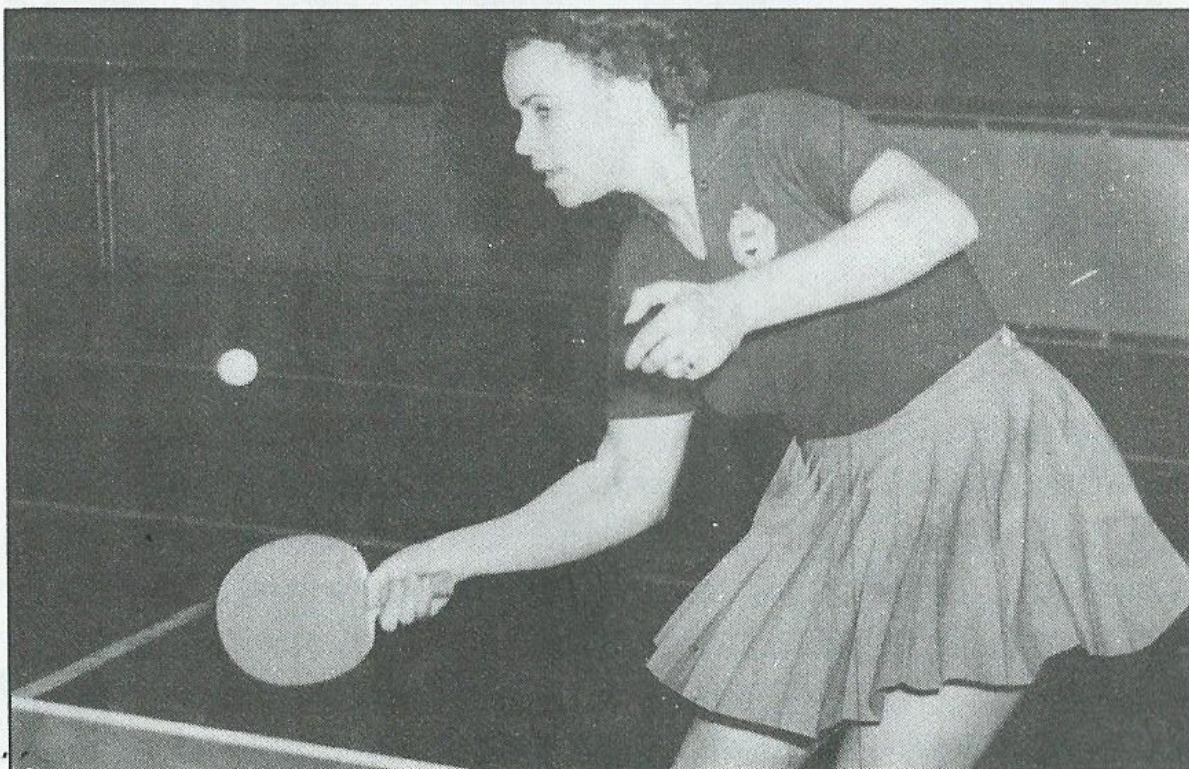
Dyscyplina ta w okresie lat trzydziestych rozwijała się bardzo pomyślnie. Nasz kraj posiadał już dojrzałych zawodników, którzy z powodzeniem mogli walczyć na arenie międzynarodowej.

Do ITTF Polska przystąpiła 6 lutego 1933 roku. W pierwszym swoim starciu na mistrzostwach świata w 1933 roku zespół męski zajął czwarte miejsce. Dalsze sukcesy na mistrzostwach świata to: 1935 r. Londyn - brąz Alex Erlich w singlu i zespół męski, 1936 Praga - srebro Alex Erlich (singel), 1937 Baden - srebro Alex Arlich (singel), 1939 Kair - srebro Alex Erlich (singel). Reasumując - pierwsze, jedyne i największe dotychczas sukcesy powstają za sprawą Alojzego (Alexa) Erlicha, który w grach pojedynczych został trzykrotnym wicemistrzem świata. Jego pojedynek z Ferencem Panetzem (Rumunia) na Mistrzostwach Świata w 1936 roku, trwający ponad 4 godziny (130

minut bez zdobycia punktu, następnie 2:0 dla Erlicha przez kolejne 120 minut) przyczynił się do ustalenia limitu czasu na seta, początkowo na 20 minut, a obecnie - 15 minut.

Pierwsze mistrzostwa kraju odbyły się w 1932 roku w Łodzi w konkurencji zespołowej. Mistrzem została drużyna Makabi. W następnym roku włączono do rywalizacji grę indywidualną mężczyzn w której zwyciężył we Lwowie (gdzie aktualnie grał) Alex Erlich.

Po wojnie pierwsze mistrzostwa rozegrano w Krakowie w lutym 1946 roku. Indywidualnie najlepszym był Gaj, zaś drużynowo Cracovia. Pod koniec lat pięćdziesiątych rozpoczęła się era sukcesów zawodników "Spójni" Warszawa (wcześniej Sparty): Janusz Kusiński - pięciokrotny mistrz kraju oraz Zbigniew Caliński - trzykrotny mistrz i bezkonkurencyjni obydwaj w deblu, a ich Klub był osiemnastokrotnie mistrzem kraju. W latach 1969 - 73 sześciokrotnie tryumfował Woźnica, który pod rząd uzyskał Mistrza Polski w latach 1969-73. W roku 1969 we Wrocławiu tryumfował już w kategorii młodzieżowej Andrzej Grubba, zaś przed rokiem w Gdańsku Leszek Kucharski -

Międzynarodowa Mistrzyni Polski w tenisie stołowym w grze pojedynczej kobiet - Węgierka Foeldi (10 XII 1963 r.)

obydwaj klubowi koledzy z AZS WSWF w Gdańsku. Kobiety dopiero w roku 1937 stanęły na starcie Mistrzostw Polski. Po wyzwoleniu w roku 1948 Mistrzostwa Polski wygrała zawodniczka Glaserowa z Wrocławia. Do ciekawostek należą Międzynarodowe Mistrzostwa Polski w grudniu 1963 roku w czasie których pierwsze mistrzostwo Polski w grach indywidualnych zdobyła Węgierka Foeldi.

W roku 1951 dominują w grach drużynowych opolanki Dorówna - Mazek i Bednarz i indywidualnie Dorówna, które zdobywają mistrzostwo Polski. Niezwykłą postacią wśród "pingpongistek" była Danuta Calińska (Spójnia Warszawa). W latach 1952 - 1980 wywalczyła 60 tytułów mistrzyni kraju w tym 11 razy w grach indywidualnych. Wraz z rywalką Czesławą Noworytą - dwudziestokrotnie triumfowały w grze podwójnej. W ostatnich latach brakuje takich indywidualności, a poziom kobiecego tenisa stołowego w Polsce znacznie odbiega od techniki gry żeńskich zespołów europejskich.

Do roku 1970 można się było pochwalić wyłącznie medalami z mistrzostw świata Aleksa Ehrlicha, który od roku 1932 na stałe zamieszkał we Francji, ur. 1 01 1914 r. w Komańczy k/Sanoka, zmarł w sierpniu 1992 r. w Bognieux pod Paryżem. Pierwszy w roku 1970 brązowy medal na Mistrzostwach Europy w Moskwie zdobyła para Calińska - Noworyta. Podobnie w kwietniu 1980 roku Jolanta Szatko i Małgorzata Urbańska zdobyły w Brnie w Mistrzostwach Europy III miejsce. Wśród mężczyzn, seniorom udało się za sprawą Grubby i Czochańskiego (debel) zdobyć w Mistrzostwach Świata w 1979 roku w Phenianie 5-8 miejsce, w roku 1981 w Nowym Sadzie zespół męski 8 miejsce, a A. Grubba i L. Kucharski (debel) 5-8 miejsce, w roku 1983 w Tokio 5-8 miejsce Bettina Vriesekopp - A. Grubba, w 1985 r. - w Goteborgu zespół męski wywalczył brąz, w 1987 - New Delhi debel Grubba - Kucharski zdobyli brąz i zespół męski piąte miejsce.

Również wspaniałymi wynikami mogą się poszczycić nasi zawodnicy na Mistrzostwach Europy w Duisburgu w roku 1978, gdzie Poźniak - Frączyk (mixt) wywalczyli 5-8 miejsce, a w roku 1982 w Budapeszcie

złoto wywalczyli A. Grubba - Vriesekoop (mixt), w 1984 r. - Moskwa
- Grubba singel - srebro i brąz zespół męski. Grubba-Vriesekoop w

Mistrzowie Europy TOP 12 - 1985 r. w grze mieszanej Bettine Vriesekoop (Holandia) i Andrzej Grubba (Polska)

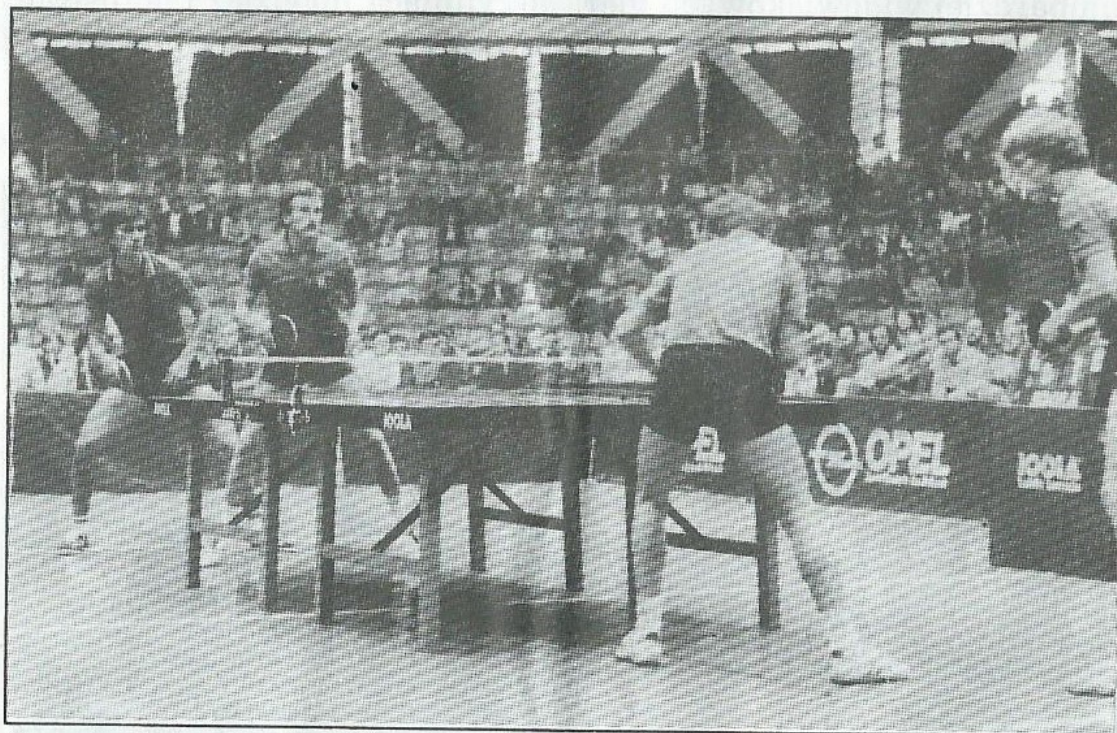
1986 w Pradze srebro, następnie Kucharski (singel) srebro, Grubba (singel) - brąz i brązowy medal zespół męski, natomiast 5 - 8 miejsce Grubba - Kucharski (debel).

Tenis stołowy w roku 1973 został włączony do ruchu spartakiadowego co dało szansę jeszcze powszechniejszego jego uprawiania. Polscy zawodnicy zaczęli uzyskiwać coraz lepsze wyniki. Symptodem dobrej pracy szkoleniowej były sukcesy najmłodszych w Mistrzostwach Europy kadetów i juniorów:

- Vejle 1972 - brąz, zespół młodziczek, Modling 1976 - brąz, Szatko - Kucharski (mixt) juniorów, Vichy 1977 - złoto Kucharski (singel) i brąz Piechaczek (singel) w kat. juniorów, Poznań 1980 - brąz zespół młodzików, Wiedeń 1982 - brąz zespół junierek i debel Kabaciński - Pierończyk.

Dużą rolę w tenisie stołowym dla jego rozwoju w Polsce odegrały

starty naszej drużyny, począwszy od roku 1970 w lidze europejskiej, a później awans do superligi. W tych rozgrywkach z kopciuszką staliśmy się czołówką superligi, o czym świadczy fakt przewodzenia w tabeli rozgrywek w dwóch kolejnych sezonach lat osiemdziesiątych. O tym, że superliga stała się jakby naszą specjalnością zadecydował fakt posiadania dwóch wielkiej klasy zawodników tj. Andrzeja Grubby i Leszka Kucharskiego, którzy w dodatku tworzą znakomity debel

Gra deblowa A. Grubba - L. Kucharski w meczu superligi Polska - RFN w Opolu we wrześniu 1985 r.

(ostatnio w roku 1988 złoto w Anglii). Obydwaj zakwalifikowali się do mistrzostw olimpijskich, w których pierwszy raz w roku 1988 udział brała czołówka światowego tenisa stołowego. Niezależnie od osiągnięć sportowych zawodników notujemy również duże osiągnięcia polskich działaczy tenisa stołowego. Obok zabiegów w uzyskiwaniu wyników sportowych, udzielali się też w pracach ITTF i ETTU. A oto nasi przedstawiciele we władzach Europejskiej i Światowej Unii Tenisa Stołowego: 1938 r. - K. Wardeszkiewicz, 1960 - 71 r. - Artur Cendrowski,

Jerzy Idzikowski, Eugeniusz Rybałtowski, Marian Goryński, Władysław Pacak. Członkiem międzynarodowych władz był przez długie lata bo aż od lat siedemdziesiątych do roku 1991 Prezes PZTS Jerzy Dachowski.

W ciągu przeszło 60-ciu lat istnienia Polskiego Związku Tenisa Stołowego dawniejszy "pingpong" zmienił się nie do poznania. Z tenisa "pokojowego", jak go niegdyś nazywano, stał się jedną z najbardziej widowiskowych gier, fascynującą młodzież i dorosłych. Ogólnopolski Związek w roku 1934 zrzeszał 9 okręgów i około 2,5 tysiąca zawodników. Dziś prawie w każdym z 49 województw istnieją

National Teams (7)

sponsored by **Butterfly**

at

The 14th European TT Champs.

POLAND

Men's Team : No. 2

Women's Team : No. 11

Srebrna czołówka krajowa zespołu mężczyzn po sukcesach w XIV Mistrzostwach Europy w tenisie stołowym w roku 1984.

Okręgowe Związki, a zawodniczo tenis stołowy uprawia około 500 tys. osób, co łącznie z amatorami na czele z Panem Prezydentem Lechem Wałęsą, uprawia tę dyscyplinę ponad 5 milionów dzieci, młodzieży i osób dorosłych.

TENIS STOŁOWY W OPOLU

Na przestrzeni miesięcy kwiecień - czerwiec 1948 r. powołana została pierwsza w Opolu sekcja tenisa stołowego przy Powiatowym Komitecie Kultury Fizycznej, któremu

przewodził Władysław Nikiel, zasłużony działacz społeczny naszej dyscypliny.

Pierwszym przewodniczącym sekcji został Józef Lambach, który przy współpracy kolegów - Ireny Onikowej, Stanisława Święcha, Jana Angiera, Bronisława Bilaka, Antoniego Jaworskiego, Zygmunta Glenska, Tadeusza Piskozuba, Jana Daca, Zdzisława Marenina, Henryka Malinowskiego, Jana Kiszki, Wiesława Sarneckiego, Zbigniewa Adamczyka, Józefa Lewkowicza, Stanisława Brzeźniała i wielu innych, rozwijał działalność tej dyscypliny, opartą na dobrowolności i społecznym zaangażowaniu.

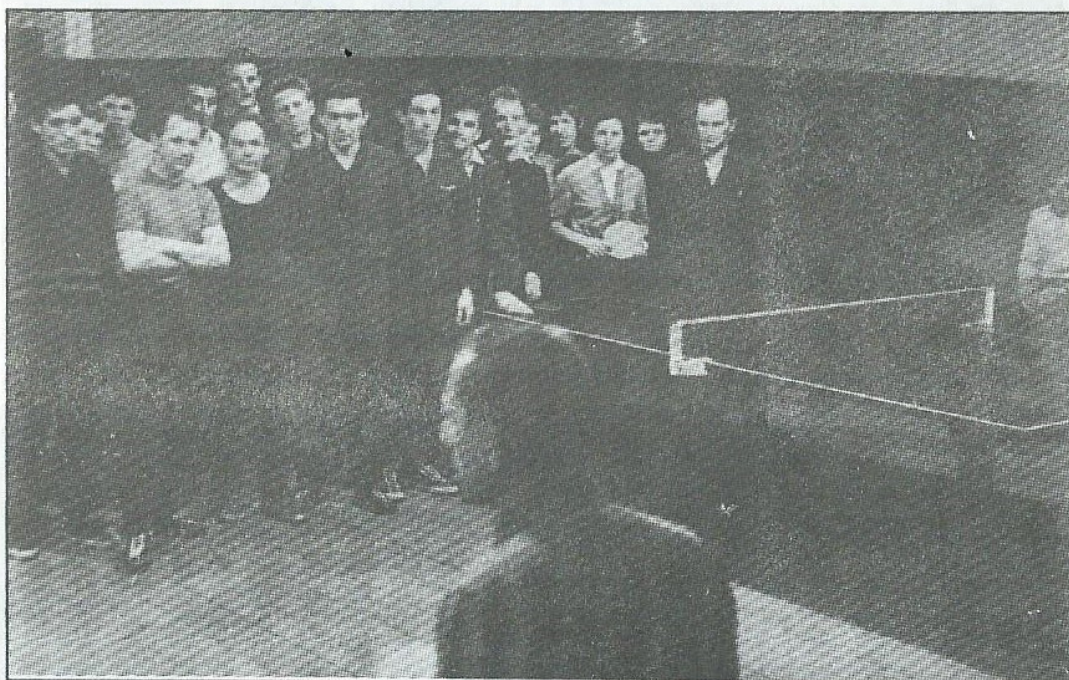
Z okresu lat 1945 - 47 żywiłowego rozwoju przejęto i zarejestrowano już istniejące zespoły, rozgrywające turnieje a także mistrzostwa Opola i województwa oraz rejestrowano powstające masowo nowe zespoły. Był to okres pierwszej prosperity tenisa stołowego na Opolszczyźnie.

Warto przypomnieć, że pierwszą działającą od roku 1945 drużyną tenisa stołowego była "Lwowianka", której siedzibą były Warsztaty Szkolne przy ul. Armii Ludowej w pobliżu Gazowni Miejskiej. Wyposażenie drużyny stanowiły 2 stoły do gry, wykonane systemem chałupniczym wg. pierwowzorów zapamiętanych przez pionierów t.s., pierwsze bezfirmowe piłeczki celuloidowe, i rakiетки bez gum. Kierownikiem i zarazem zawodnikiem, był kolega Bajorek, który już na przełomie lat 1945-46 zorganizował pierwszy turniej otwarty, ochrzczony pierwszymi mistrzostwami miasta Opola dla wszystkich chętnych bez względu na wiek, w którym startowało ponad 100 zawodników. Pierwszym mistrzem turnieju otwartego miasta Opola został kolega Bajorek, który okazał się bezkonkurencyjny. W ślad za

"Lwowianką" powstała druga organizacja tenisa stołowego pod nazwą "Odra" z siedzibą w hali sportowej przy ul. Dubois.

Natomiast na Opolszczyźnie działała grupa tenisistów w Prudniku pod nazwą "Pogoni", której organizatorem i zawodnikiem był kolega Stanisław Święch, a która organizacyjnie należała początkowo do okręgu w Bytomiu. Grupa 3-4 osobowa na czele ze Staszkiem Święchem przyjeżdżała na turnieje i mecze do Opoli i jako zaawansowana w umiejętnościach gry prawie o dwie klasy wyżej od Opolan, gładko wygrywała drużynowo i indywidualnie ze wszystkimi przeciwnikami. Okres od 1948 do 1950 roku cechowało żywiołowe powstawanie drużyn tenisa stołowego, na terenie byłych powiatów ówczesnych województw katowickiego i wrocławskiego. Przede wszystkim opolskie drużyny "Lwowianki" i "Odry" łączą się w jedną drużynę pod nazwą "Budowlani" z siedzibą w Hali przy ul. Dubois. Następnie powstają sekcje tenisa stołowego przy "Kolejarzu" w Kędzierzynie, "Kolejarzu" w Opolu, "Polonii" w Głubczycach, "Unii" w Kędzierzynie, "Ogniwa" w Opolu, "Unii" w Raciborzu, "Stali" w Nysie, "Olimpii" w Nysie, "Łącznościowca" w Opolu i "Sparty" w Otmuchowie. Drużyny "Pogoni" Prudnik i "Budowlanych" Opole są pierwszymi zorganizowanymi drużynami wiodącymi w tym okresie na Opolszczyźnie. W roku 1950 w Zespole Szkół Ekonomicznych w Opolu zorganizowany został I Ogólnopolski Turniej Tenisa Stołowego dla niezrzeszonych, któremu patronuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Opolu. W Turnieju wyróżnił się Bronisław Jarecki. Ten sam rok 1950 jest początkiem zawiązania się spójnej wiodącej organizacji terenowej (wojewódzkiej) w tenisie stołowym, która była zaczątkiem późniejszego Okręgowego Związku Tenisa Stołowego, którego strukturę formalnie zatwierdziły władze administracyjno - społeczne Urzędu Miejskiego i zarejestrowały ten organ władze wojewódzkie z chwilą powołania województwa opolskiego w roku 1952. W celu upamiętnienia tego wydarzenia, jesienią 1950 roku zorganizowano I Mistrzostwa Okręgu Tenisa Stołowego w dawnym pomieszczeniu PKS przy ulicy Ozimskiej. W mistrzostwach uczestniczyli wszyscy chętni bez podziału na grupy

wiekowe. Wyróżnili się wówczas Stanisław Święch z "Pogoni" Prudnik, Jan Kiszka ze "Stali" Nysa, Henryk Woźniak - aktualnie redaktor Polskiego Radia w Opolu, Zygmunt Glensk grający jako pierwszy rakieta marki Schliesinger, Tomczyk (junior), którego ojciec znany wówczas działacz i organizator tenisa stołowego przyjechał z Węgier i założył Klub "Ogniwo" i został jego pierwszym prezesem. W turnieju pierwsze kroki stawiają juniorzy w organizującej się wówczas "Spójni", która zrzeszała wyłącznie młodzież: Stefan Białowąs, Marian

Grupa zawodników z lat 60-tych. Przemawia prezes Okręgu Kol. H. Malinowski

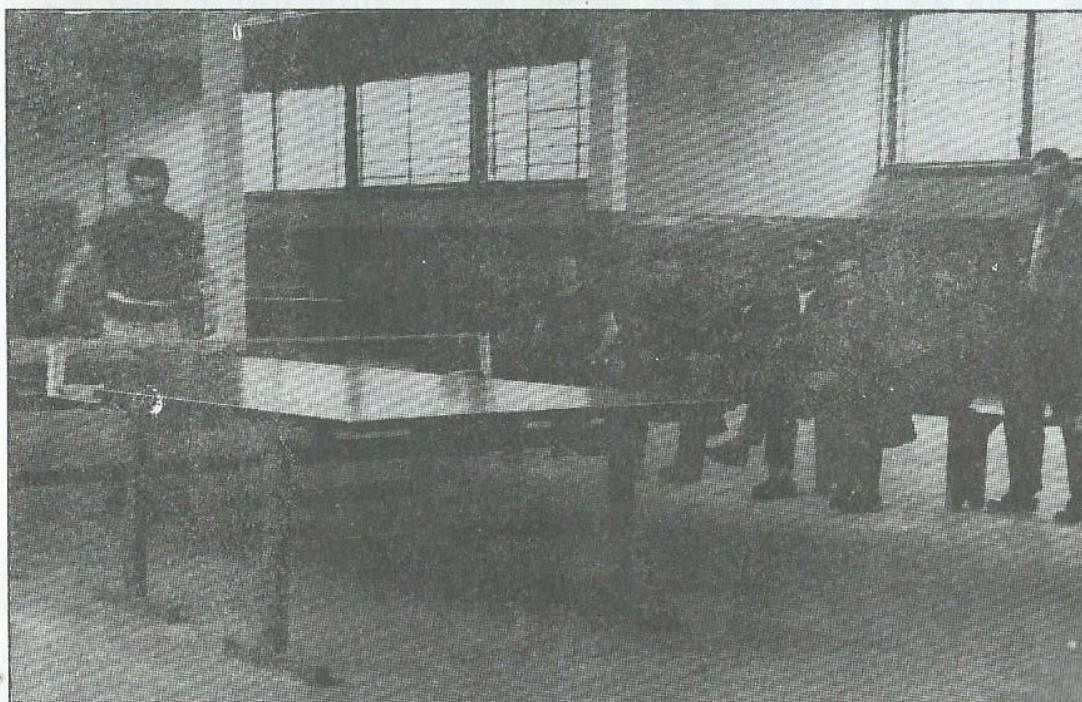
Seredyka, Waclaw Karwaczyński, Stefan Miller i Tadeusz Ryłko.

W roku 1951 zawodniczki "Sparty" Otmuchów Urszula Darówna, Alicja Mazek i Irena Bednarz zdobywają tytuł drużynowego mistrza Polski kobiet, natomiast U. Darówna w grach pojedynczych zostaje mistrzynią kraju, a Alicja Mazek - mistrzynią Polski junierek. Obok nich laury w kategorii juniora zdobywa Tadeusz Ryłko.

Lata 1951 - 56 to okres w którym tenis stołowy w Opolu i na

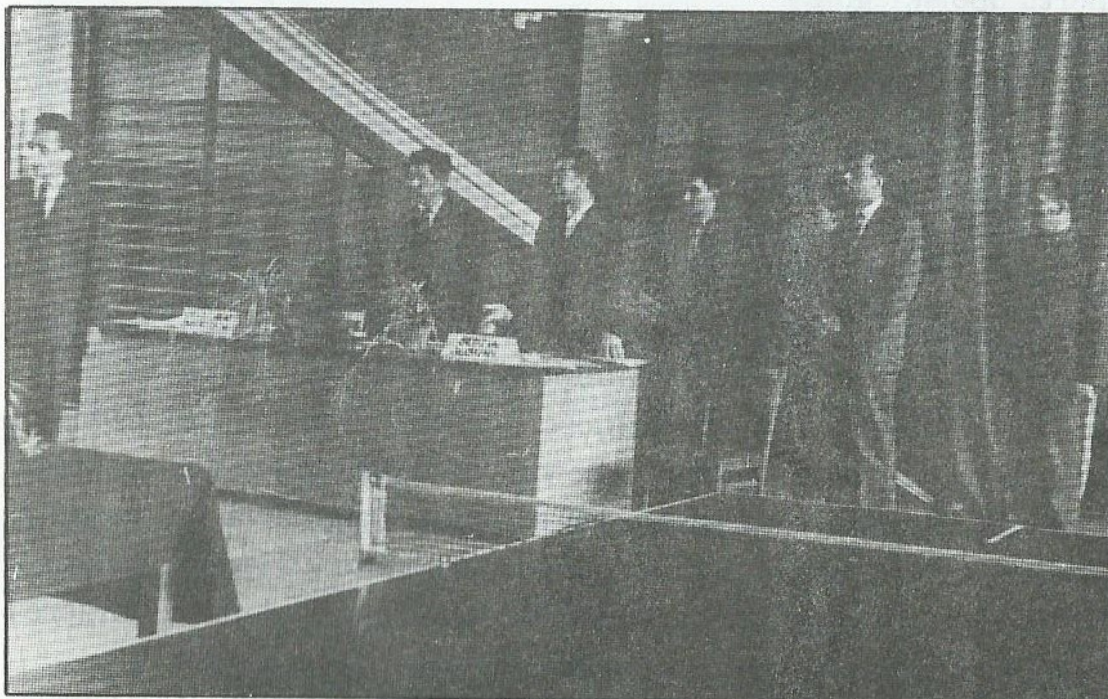
Rok 1958 - grupa zawodników. W środku zasłużony działacz i skarbnik Związku, sędzia tenisa stołowego Kol. A.Jaworski

Rok 1959 - grupa działaczy i zawodników w czasie meczu w hali "Kolejarza" w Opolu

Opolszczyźnie osiąga dobrze zorganizowane formy działalności w czym m.in. pomaga ówczesny prezes Polskiego Związku Tenisa Stołowego Artur Cendrowski. Zorganizowane zostają cykliczne rozgrywki drużyn w jednej wiodącej grupie i w dwóch drugich grupach według podziału w zależności od posiadanych technicznych umiejętności gry.

W latach 1960 - 65 drużyny męska i żeńska z grupy pierwszej jako reprezentacja regionu Śląska Opolskiego, złożone w większości z zawodników "Unii" Kędzierzyn rozgrywają międzyokręgowe spotkania z Mazowszem. Były to pierwsze rozgrywki w skali krajowej naszych drużyn. W składach tych drużyn występowali czołowi zawodnicy kraju tej klasy co: Krystyna Jęczmyk, Krystyna Kalinowska, Fryderyk Paniczek, Augustyn Otremba, Paweł Kauczor, Marian Kolenda, Józef Mizerski, Tadeusz Ryłko i inni. Wprowadzono pierwsze tabele rozgrywek i współzawodnictwa międzyklubowego w grupach o których mowa i klasach A, B i C, które zostały wyłonione na szczeblu gmin i powiatów, a którymi kierują lokalne organizacje

Rok 1958 - organizatorzy pierwszych Mistrzostw Polski Kolarzy w Opolu.

Ludowych Zespołów Sportowych. Działająca przy KS "Kolejarz" drużyna tenisa stołowego "załapuje się" do II ligi państwowej. W drużynie rozgrywają liczący się w kraju zawodnicy: Augustyn Otremba, Stanisław Święch, Zygmunt Glensk, Stanisław Karwaczyński, Ryszard Szewczuk i Tadeusz Ryłko. Żelazną rezerwę stanowili: Jan Dac, Ryszard Brożek, Henryk Malinowski i Wiesław Sarnecki. Drużyna, mimo szans jej utrzymania się w II lidze została w roku 1958, z nie wyjaśnionych do dziś przyczyn, wycofana przez zarząd klubu z rozgrywek ligowych. W tym okresie pojawia się pierwszy kwalifikowany sprzęt, jak rakietki szwedzkie marki "Barna", piłeczki angielskie marki "Halex". Brak ciągle produkcji stołów do gry w tenisa stołowego, które gospodarczym sumptem wykonuje m.in. "Wagonówka" dzięki staraniom kolegi Henryka Malinowskiego - dwukrotnego w swojej karierze prezesa Okręgowego Związku. Dużą pomoc w organizacji rozgrywek i zaopatrzenia w sprzęt sportowy świadczy kolega Ryszard Brożek (późniejszy działacz i funkcjonariusz sportu opolskiego).

Warto zaznaczyć, że dzięki wymienionym wcześniej koledze Władysławowi Niklowi oraz Pani Irenie Onikowej, uwieczono starania działaczy tenisa stołowego o uzyskanie osobowości prawnej i jako jednemu z pierwszych Związków Sportowych na Opolszczyźnie do reprezentowania naszej dyscypliny w skali ogólnopolskiej. Pierwszymi założycielami i przewodniczącymi Związku byli koledzy: Józef Lambach (nieżyjący), Władysław Nikiel, Bronisław Bilak, Zdzisław Marenin i Henryk Malinowski (nieżyjący).

Do wyróżniających w działalności społecznej na rzecz Związku zaliczamy m.in. kolegów: Józefa Lewkowicza, Antoniego Jaworskiego, Ryszarda Brożka, Staniswała Brzeźniaka, Zbigniewa Adamczyka, Wiesława Sarnackiego, Jana Angiera, Tomasza Zwierzchowskiego, Wiesława Rozwadowskiego, Józefa Kosteckiego, Tadeusza Okrzesę i innych.

Okres o którym powyżej zaliczony został jako złoty okres Opolskiego Związku Tenisa Stołowego. Żywiłowo rozwinęła się działalność

naszej dyscypliny. Przede wszystkim cykliczne rozgrywki na wszystkich szczeblach terenowej administracji, tj. wsi, gminie, powiecie i centralnie województwa. W każdej z tych grup brało udział po kilkanaście drużyn zrzeszonych w kołach LZS, TKKF, ośrodkach i organizacjach branżowych, które propagują uprawianie masowej kultury fizycznej, a przede wszystkim tenisa stołowego. Obok masowej działalności powstają sekcje tenisa stołowego, które stawiają na wyczyn, przy dobrze już zorganizowanych klubach np. "Stal" w Zawadzkiem, "Pionier" w Strzelcach Op., "Chemik" w Kędzierzynie, "Unia" w Tułowicach, "Czuwaj" Niemodlin, "Unia" Blachownia Śl. ,

"Biały kruk" - legitymacja sędziowska Kol. Jaworskiego z 1956 r.

"Metal" w Kluczborku, "Stal" w Nysie, "Start" w Opolu, "Pogoń" w Prudniku, "Rafamet" Kuźnia Raciborska, "Unia" w Raciborzu, "Łącznościowiec" w Opolu, "Unia" Głuchołazy, "Polonia" w Głubczycach, "Unia" Murów, "Polonia" w Wołczynie, "Odra" w Koźlu, "Start" Kłodnica i inne. Nie wspominam o drużynie Federacji "Kolejarza" w Opolu, którą niefortunnie wycofano w 1958 roku z rozgrywek II ligi państwowej, podobnie rozwiązano drużynę "Kolejarz"

w Kędzierzynie. Niezależnie od tego grupa działaczy z branży kolejarskiej dalej działa aktywnie, organizując Okręgowe i Ogólnopolskie Mistrzostwa Kolarzy w Opolu I, III, VII, XI, XIV i jubileuszowe XX w roku 1978.

Okręg rozwija działalność szkoleniową poprzez organizację kursów instruktorów, sędziów tenisa stołowego i organizatorów imprez tenisa stołowego. Warto zaznaczyć, że w roku 1960 posiadaliśmy z uprawnieniami trenersko - instruktorskimi 23 osoby, a zarejestrowanych jako sędziów było 19 kolegów. Wyróżniającymi się trenerami byli koledzy: Roman Podwórny w "Unii" Blachownia, Józef Myrcik działający po Irmerze w "Unii" Tułowice oraz instruktorzy: Stanisław Święch - szkoleniowiec w "Pogoni" Prudnik, Józef Irmer w "Unii" Tułowice, Józef Kostecki w "Łącznościowcu" a następnie w "Unii" Murów oraz Wiesław Sarnecki w "Starcie" Opole, podobnie Stanisław Brzeźniak w "Odrze" Koźle, Ginter Greipel w "Pionier" Strzelce, Mazur w "Metalu" Kluczbork., Jerzy Psyk w "Stali" Zawawadzkie, Tadeusz Lasota w "Czuwaju" Niemodlin, Tadeusz Kryk w "Stali" Brzeg i inni. Do wyróżniających się wśród arbitrow wspomnieć należy kolegów: Bronisława Bilaka, Henryka Malinowskiego, Eugeniusza Mazura i Antoniego Jaworskiego.

W roku 1961 Polski Związek Tenisa Stołowego wyróżnił OZTS w Opolu za aktywność opolskich działaczy, przyznaniem po raz pierwszy w historii tenisa stołowego organizacji Międzypaństwowego Spotkania Młodzieżowych Reprezentacji Polski i Danii, które zorganizowano w hali sportowej "Budowlani" przy ul. Duboisa. W dwukrotnie zwycięskiej reprezentacji Polski wystąpili: Krystyna Kalinowska, Maszkiewicz, Gowin i Witold Woźnica.

W roku 1961 powstaje nowa drużyna "Kabewiak" Prudnik, której organizatorem, zawodnikiem i szkoleniowcem był podówczas kapitan wojska polskiego Kazimierz Grobelski, obecnie płk., zawodnik i instruktor tenisa stołowego "Obuwnik" Prudnik. Związkiem kieruje w tym czasie nieżyjący już Henryk Malinowski.

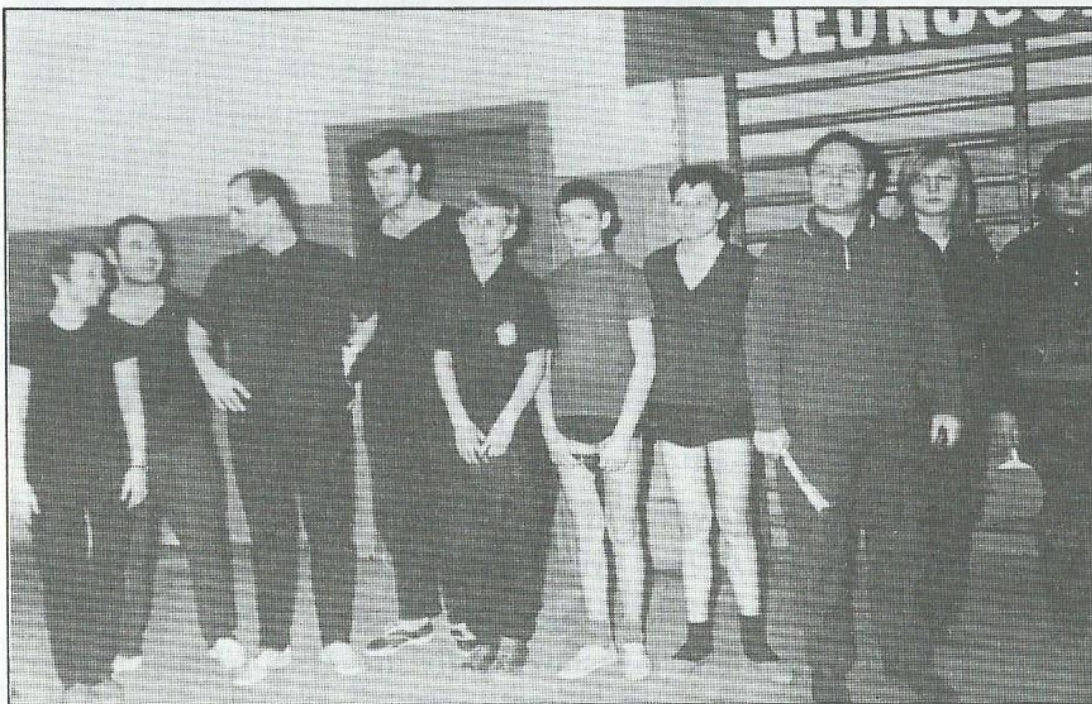
W tych samych 60-tych latach wystąpiły zatargi wśród ścisłego

Grupka zawodniczek z tamtych lat

prezydium zarządu w wyniku których ze stanowiska kierownika został odwołany Zdzisław Marenin, który na bardzo krótko zdeponizował kolegę Malinowskiego, ustąpili pseudo działacze, którym osobiste ambicje nie pozwalały na współpracę z nowo kreowanym prezesem Henrykiem Malinowskim. Związek przeżywa w tym czasie regres, aby w latach 1965 - 1972 móc znowu zasłynąć z wyników sportowych i z organizacji imprez centralnych i międzynarodowych. Powstają m.in. nowe, ambitne sekcje tenisa stołowego przy "Starcie" Chróścice, PKS Koźle, a później "Odrze" Koźle, "Starcie" Kłodnica, "Unia" Blachownia, która dwukrotnie ubiegała się o wejście do II ligi (1965, 1966) w rozgrywkach pomiędzy drużynami okręgów Katowice i Wrocław (raz II raz III miejsce). Najlepszym zawodnikiem w drużynie opolan był Ryszard Kluk, który wygrywał z renomowanym Woźnicą z Katowic. Z tego okresu przypominamy czołowe rakiety województwa opolskiego tej rangi zawodniczek i zawodników co: Jadwiga Woźniak, Barbara Lamęcka, Krystyna Chudzia,, Krystyna Czerniak, Erika Baszczok, Helena

Ludwik, Rita Borosz, Krystyna Kalinowska, Krystyna Jęczmyk, Monika Franecka, Krystyna Falkus, Ewa Korecka, Halina Chomiak, Róża Sznapka, Krystyna Krzyżanowska, Maria Psyk, Teresa Chwalińska, Urszula Buchta, Maria Galus, Stanisława Moskal, Helena Mucha, Barbara Paruzel, Francuska Olejarz, Stefania Osmyk, Krystyna Mazurek, Elżbieta Eilmez, Krystyna Pajek,

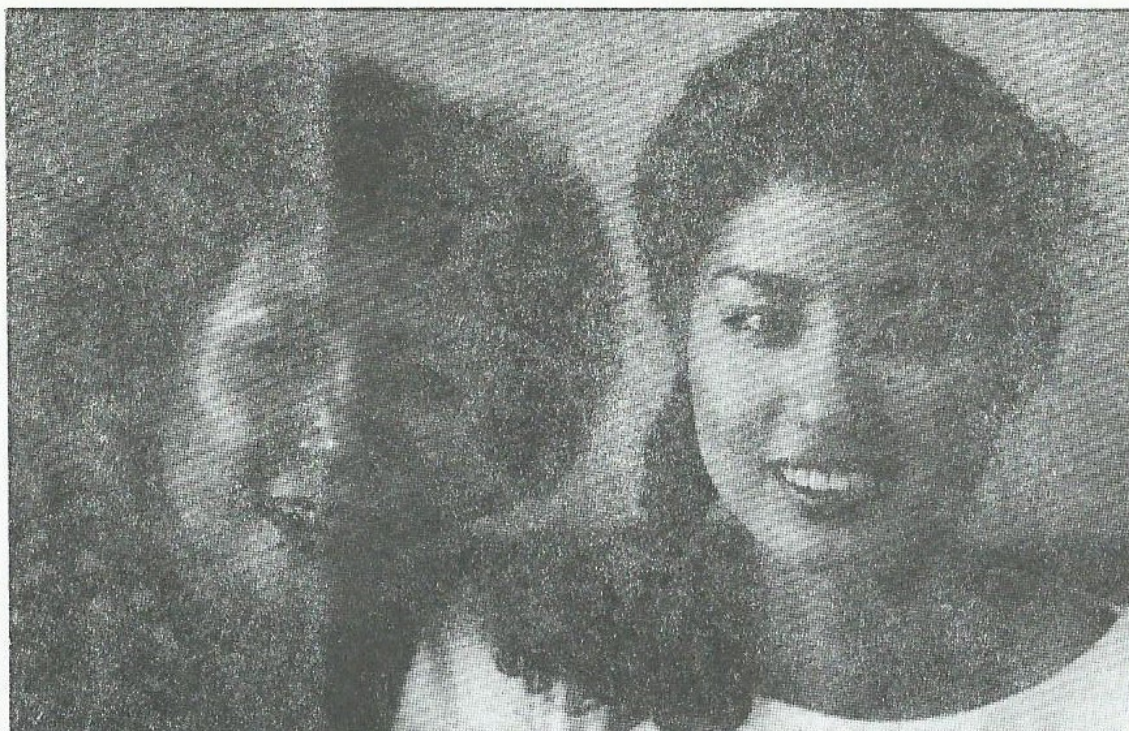
Grupa zawodników z trenerem Wiesławem Sarneckim

Krystyna Suchanek, Anna Zdzierak, Stefania Musioł, Ingeborga Blaucik, Maria Loska, Małgorzata Burkat i szereg innych.

Joachim Piechota, Jan Lubieniecki, Józef Myrcik, Józef Kostecki, Józef Irmer, Mizerski, Bolesław Andrysik, Stanisław Kursa, Stanisław Słotowicz. Idzi Pilarski, Eugeniusz Mazur, Ryszard Kluk, Tadeusz Ryłko, Mieczysław Czyżowski, Kazimierz Grobelski, Tadeusz Kryk, Hubert Bogdoł, Konrad Psyk, Ginter Śmieszkoł, Franciszek Perepetycja, Gerhard Sojka, Maksymilian Kotula, Paweł Kauczor, Fryderyk Paniczek, Ryszard Kawa, Tadeusz Lasota, Szczęsny Żółciński, Ginter Greipel, Edmund Bondza, Marek Melison, Erwin Kałuża, Janusz Jankowski, Wiktor Lasek, Kazimierz Łoboda, Tadeusz

Krasnowski, Marian Szpitalewski, Roman Złotorowicz, Bolesław Hermanowicz, bracia Wojtków, Antoni Holler, Stanisław Janowski, Zbigniew Zakątek, Franciszek Gomółka, Jacenty Grzemba, Stanisław Borkowski, Marian Maszewski, Marian Michalewski, Robert Badała, Henryk Miller, Marian Martynowicz, Zdzisław Maliński, Edward Makar, Wiesław Mieszaniec, Stanisław Dmytrowski, Eryk Pampuch, Aleksander Padaczek, Henryk Piosek, Tadeusz Piskozub, Alfred Piosek, Helmut Wójcik, Zbigniew Mały, Stanisław Szewczuk, Paweł Solorz, Piotr Solorz, Eryk Solorz, Stanisław Suchodolski, Longin Skowron, Franciszek Szubert, Adam Suchan, Stanisław Solecki, Rudolf Zimoląg, Zygmunt Zgierski, Andrzej Zdziarski, Jerzy Zawadzki, Leon Olejnik, Zdzisław Pindelski, Tadeusz Osmyk, Czesław Kopciuch, Walenty Adamik, Kurt-Roman Rotman, Edmund Związkiewicz, Stanisław Drozda, Henryk Wieczorek, Stanisław Mendowski i setki innych, których nie sposób wymienić.

Okres spontanicznego rozwoju tenisa stołowego na Opolszczyźnie wieńczy w roku 1972 organizacja Mistrzostw Polski Juniorów w Opolu. Impreza na miarę ówczesnych czasów gigantyczna jako, że wszyscy chętni mogli startować i wszystkim zapewniono maksymalnie dogodne, dobre warunki zakwaterowania i wyżywienia, co dało opolskim działaczom uznanie gości, wysoką ocenę władz polityczno-administracyjnych i Polskiego Związku, a w nagrodę organizację w roku 1972 międzynarodowego spotkania drużyny żeńskiej i męskiej w tenisie stołowym z reprezentacją Phenianu z Koreańskiej Republiki Ludowo - Demokratycznej. Organizację spotkań przeprowadzono przy udziale MZKS "Chemicz" w Kędzierzynie, gdzie najlepiej działała sekcja tenisa stołowego na Opolszczyźnie oraz istniała markowa drużyna tenisa stołowego. Z rewizytą w tym samym roku udali się w ekipie polskiej reprezentacji m.in. działacze Opolszczyzny: Zbigniew Adamczyk, Władysław Onik i zawodniczka Marysia Loska. Tym atrakcyjnym, niezapomnianym, trwającym po rok 1991 kontaktem rozpoczyna się równocześnie nowa era działalności naszego Związku, która wiąże się z powołaniem Wojewódzkiej Federacji Sportu w

Najmilsza zawodniczka koreańskiej reprezentacji ze swoją opiekunką i trenerką

Opolu i likwidacją samodzielności Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Opolu. Sposób i założenia reformy opolskiego sportu doprowadziły do regresu w naszej i innych dyscyplinach. Wiosną w roku 1973 ustępuje prezes kol. Czesław Kantorczyk, który w roku 1972 przejął kierownictwo Związku po kol. Henryku Malinowskim. Równocześnie pełnomocnikiem do spraw likwidacji Związku zatwierdzony zostaje kol. Zbigniew Adamczyk, długoletni działacz - sekretarz Zarządu Związku.

Jak już wyżej nadmieniono, powstaje nowy organ zarządzania sportem - Wojewódzka Federacja Sportu, odpowiednik powołanej na szczeblu centralnym Polskiej Federacji Sportu. WFS rygorystycznie zastąpiła Okręgowe Związki, odebrała im osobowość prawną i inicjatywę działania. Błąd takiej polityki spostrzegli w porę działacze Polskich Związków Sportowych i mimo oporów inicjatora tego tworu na szczeblu centralnym pana Kapitana, rozwiązano tę organizację w wydaniu krajowym, pozostawiając dowolność działania Federacji w

terenie lokalnym organom.

Każde zmiany organizacyjne i reformatorskie eksperymenty powodują przejściową dezorganizację i zahamowania w każdej działalności, co spotkało też działalność sportową.

Podobnie i w sporcie nie obeszło się bez negatywnych skutków. Na Opolszczyźnie w tenisie stołowym miało to jeszcze groźniejsze następstwa. Nakazany latem 1973 roku wybór przywiezionego w teczce przewodniczącego sekcji tenisa stołowego w osobie Pana Tadeusza Winiarskiego i jego całkowita indolencja w działalności sportowej, doprowadziły do bałaganu organizacyjnego i przechwytywania władzy przez terenowe sekcje tenisa stołowego. Brak dyscypliny, samowładztwo, prywata interesów klubowych i inne niepozytywne zjawiska rozluźnienia moralności i etyki sportowej, nie mogły być dłużej tolerowane. Działacze Okręgowego Związku, a szczególnie koledzy: Stanisław Brzeźniak, Zbigniew Adamczyk, Jan Walczak, Jerzy Psyk, Czesław Kopciuch, Ryszard Kawa, Jerzy Rybak przedstawiają kierującemu Wojewódzką Federacją Sportu prezesowi Bazgierowi postulat zmiany dotychczasowego przewodniczącego. W lutym 1974 r. przeprowadzone Walne Zebranie pozbawia funkcji przewodniczącego sekcji Tadeusza Winiarskiego i powierza ster Związkowi kol. Zbigniewowi Adamczykowi. Równocześnie Walne Zebranie nadaje tytuł Honorowego Prezesa Związku Henrykowi Malinowskiemu. Od tego czasu następuje uporządkowanie działalności administracyjnej Związku oraz koordynacja działania na linii Federacja - Związek - klubowe sekcje tenisa stołowego. Również następuje przywrócenie Zarządowi Okręgowego Związku prawa stanowienia o losach Związku, a przede wszystkim o losach sportowej działalności.

W programie działania podjęto przede wszystkim konieczność doszkolenia kadry instruktorsko - trenerskiej, a także pozyskania nowych szkoleniowców w związku z czym do posiadanej z roku 1960 grupy 23 instruktorów tenisa stołowego i z roku 1968 przeszkolonych 10 nowych instruktorów, pozyskano w międzyczasie następnych 5-

ciu instruktorów w roku 1979, powiększając kadrę szkoleniowców o następnych 11-tu instruktorów. Należy podkreślić, że kursy

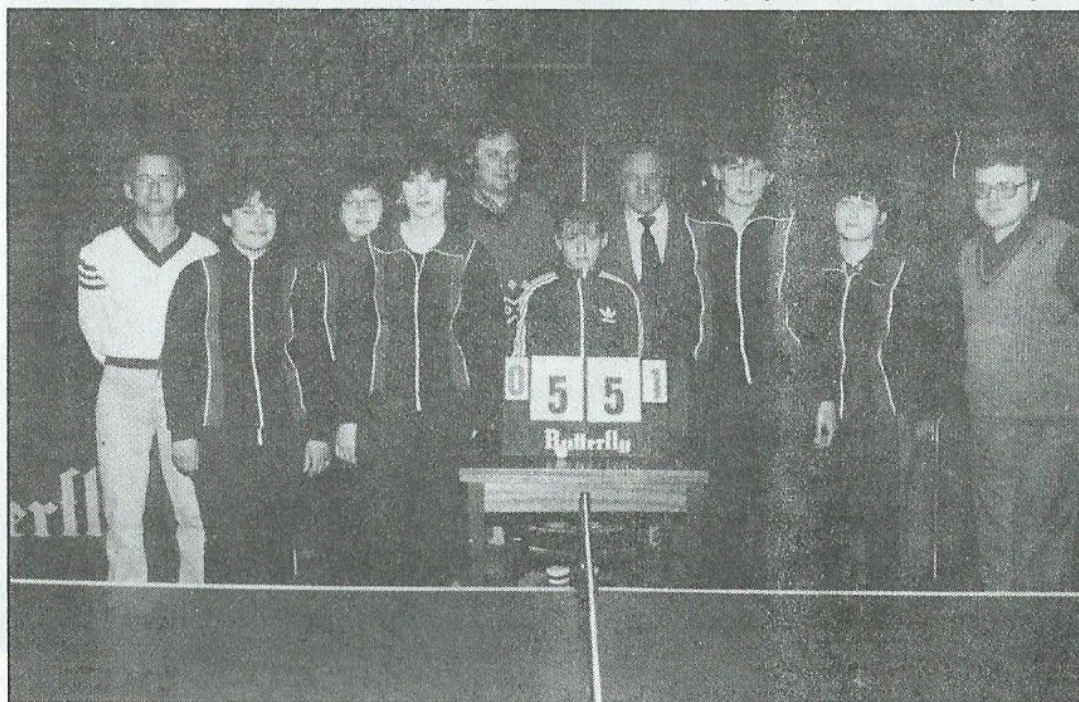
Kurs instruktorów tenisa stołowego - rok 1968

Kurs sędziów tenisa stołowego - rok 1977

przeprowadzono na terenie naszego województwa przy nakładach i organizacji ich przez OZTS oraz obsadzie najlepszych w kraju szkoleniowców. Podobnie podjęto działania w kierunku doszkalania i naboru nowych sędziów tenisa stołowego. Zorganizowano m.in. w roku 1968 kurs z wysoko kwalifikowanymi kandydatami na instruktorów w Opolu. W 1970 sędziów w Opolu, w 1977 w Turawie oraz instruktorów I kl. w Zawadzkiem w roku 1980. W latach 80-tych: 80 w Szczedrzyku, 81 w Krapkowicach, 82 w Kujakowicach, 84 w Nysie, Głucholazach, Kluczborku i w 88 w Opolu i Tułowicach przeszkolono na specjalistycznych kursach, średnio po 25-ciu sędziów tenisa stołowego.

Następnym zadaniem Związku były skuteczne przedsięwzięcia zmierzające do podniesienia wyników sportowych w poszczególnych systemach rozgrywek drużynowych zespołów klubowych, szkolnych oraz w grach indywidualnych szczebla wojewódzkiego i ogólnopolskiego. Od roku 1976 mistrzowskie tytuły w rozgrywkach ligi wojewódzkiej dzierżą na przemian drużyny kobiet i mężczyzn

Zawodniczki, trener i kierownictwo Klubu "Stal" Zawadzkie po meczu o mistrzostwo makroregionu Śląskiego i wejście do II ligi z GKS Jastrzębie w dniu 02 04 1986 r.

"Startu" Kędzierzyn i "Rolnika" Nysa. W roku 1977 drużyna kobiet "Startu" Kędzierzyn zdobywa awans do II ligi państwowej. Wyróżniają się w drużynie: Małgorzata Burkat, Anna Zdzierak, Stefania Musioł. Drużyna żeńska "Startu" reprezentuje Opolszczyznę w rozgrywkach II ligi do roku 1985 i na skutek zmian osobowych w jej składzie spada z II ligi.

Równocześnie wyrasta kontrkandydat do reprezentacji Opolszczyzny w II lidze, zespół żeński Hutniczego Klubu Sportowego "Stal" w Zawadzkiem do którego przechodzi ze "Startu" Małgorzata Burkat. Okres przywracania autorytetu Związkowi wiąże się między innymi ze ściślejszą łącznością organizacyjno - szkoleniową z sekcjami tenisa stołowego przy poszczególnych klubach sportowych. Związek czyni starania o wymianę doświadczeń pomiędzy bratnimi okręgami w CSRS i NRD. Niepoślednią rolę w nawiązaniu, a następnie w umacnianiu kontaktów międzyokręgowych, a także międzyklubowych

Z okazji jubileuszowych XX Mistrzostw Polski Kolarzy w Opolu w roku 1978. Gratulacje i dyplomy przekazują Gerhardowi Bocerowi (NRD) i Li Un Rim oraz Hong Czan Dze (KRLD), dyrektorzy Kolei Państwowych we Wrocławiu i Opolu Panowie: Marszałek i Ziomek.

Kalendarz sportowy tenisa stołowego - rok 1977

z NRD a konkretnie z województwem Poczdam, odegrali z naszej strony Kol. Zbigniew Adamczyk i Kol. Henryk Malinowski, a ze strony NRD Gerhard Bocer i Wendorf, ówczesny przewodniczący powiatowego Komitetu Kultury Fizycznej w Poczdamie. Łączność z Poczdamem istnieje od 1952 do 1990 roku, w czym znaczne zasługi przypisać należy Kol. Zbigniewowi Adamczykowi i Gerhardowi Bocerowi, oraz zarządom Klubów "Stal" w Zawadzkiem, "Metalu" Kluczbork, "Startu" Kędzierzyn, natomiast po latach siedemdziesiątych za łączność z CSRS Klubom: LZS Żywocice do czasu odejścia z Opolszczyzny Kolegi Rudolfa Wielocha i "Obuwnikowi" Prudnik. Ze zmiennym szczęściem Okręg prowadził kontakty sportowe z Okręgowym Związkiem Tenisa Stołowego w Szolnok (Węgry). Najatrakcyjniejsze kontakty odnotowujemy z Klubem Sportowym "Kikwanca" w Phenianie, którego drużynę gościliśmy na Opolszczyźnie, natomiast przedstawiciele "Kolejarza" Opole wspólnie z reprezentacją Federacji KS "Kolejarz" gościli w 1972 i w 1982 roku w Korei.

Działalność sportowa ukierunkowana została na młodzież. W tym

Wizyta w Phenianie - 1982 rok

okresie odradza się młodzieżowy ruch sportowy. Zawodników w kat. juniorów młodszych i młodzików szkoli się w licznych ośrodkach klubowych. Pierwsze szkolenia młodzieży rozpoczęto w Klubie "Unia" Tułowice pod nadzorem trenera a wcześniej zawodnika Józefa Myrcika, późniejszego szefa wyszkolenia PZTS. Z tej szkółki wyrastają liczące się na długo w województwie i kraju zawodniczki i zawodnicy: Jadwiga Jeleń, Ewa Wasylik, Zbigniew Paradowski, Ryszard Sztangier, Jacek Jeleń, Jarosław Woźniak i inni. Drugi ośrodek szkolenia młodzieży powstaje w nieznanym wcześniej środowisku przy Szkole Podstawowej w Ściborowicach, a następnie w Żywocicach pod kierunkiem nauczyciela nauk ścisłych Rudolfa Wielocha. Przygotowuje on przyszłych reprezentantów województwa w skali krajowej do spartakiad i mistrzostw polski juniorów młodszych. Warto przypomnieć, że tenis stołowy wkracza na arenę spartakiadową w roku 1973. Podopieczny trenera Wielocha, uczeń Szkoły Podstawowej w Żywocicach, Norbert Mnich uzyskuje w roku 1979 tytuł Mistrza Polski i zostaje złotym medalistą Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieży w Toruniu. Natomiast w roku 1981 uzyskuje na Spartakiadzie w Poznaniu brązowy medal VIII OSM i III miejsce w mistrzostwach polski. A oto szczegółowe wyniki osiągnięć zawodników trenera Wielocha:

1. Złote medale

a) gry podwójne

Norbert Mnich - Marcin Bomba	VIII OSM w 1981 r. w Poznaniu.
... Danuta Glacel - Beata Wieloch	Drużynowe MP juniorów młodszych w 1981 r. we Wrocławiu.

b) indywidualnie

Danuta Glacel Drużynowe MP juniorów młodszych w 1981 roku we Wrocławiu.

Norbert Mnich VIII OSM w 1981 r. w Poznaniu brązowy medal za III miejsce i tytuł zawodnika fair play.

c) Gry podwójne

Danuta Glacel - Beata Wieloch WMPLZS w 1981 r. w Gryficach.

Norbert Mnich - Płodzień j.w.

d) indywidualnie

Beata Wieloch

W MP LZS w 1982 r. w Gostyniu.

Norbert Mnich

e) gry podwójne

Danuta Glacel - Beata Wieloch W MP LZS w 1982 r. w Gostyniu.

f) w grach drużynowych

Danuta Glacel - Beata Wieloch WMP juniorów Młodszych w 1982 r. w Tarnowie.

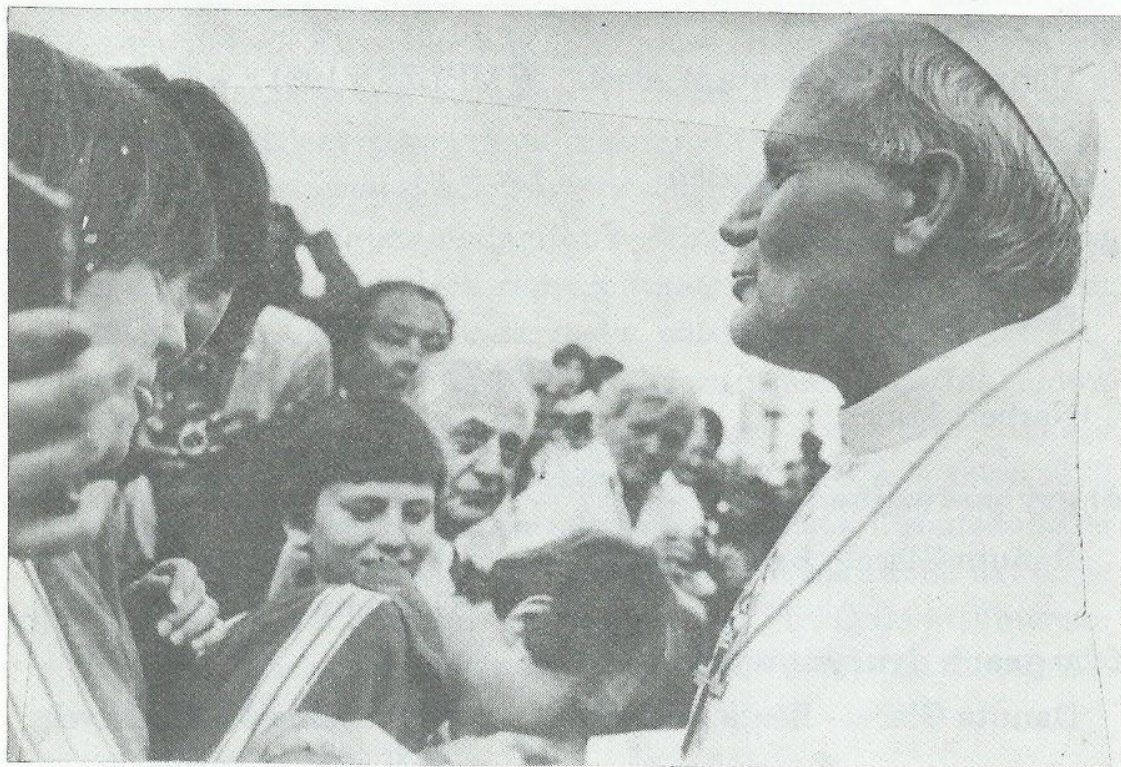
2. Srebrne medale

gry podwójne

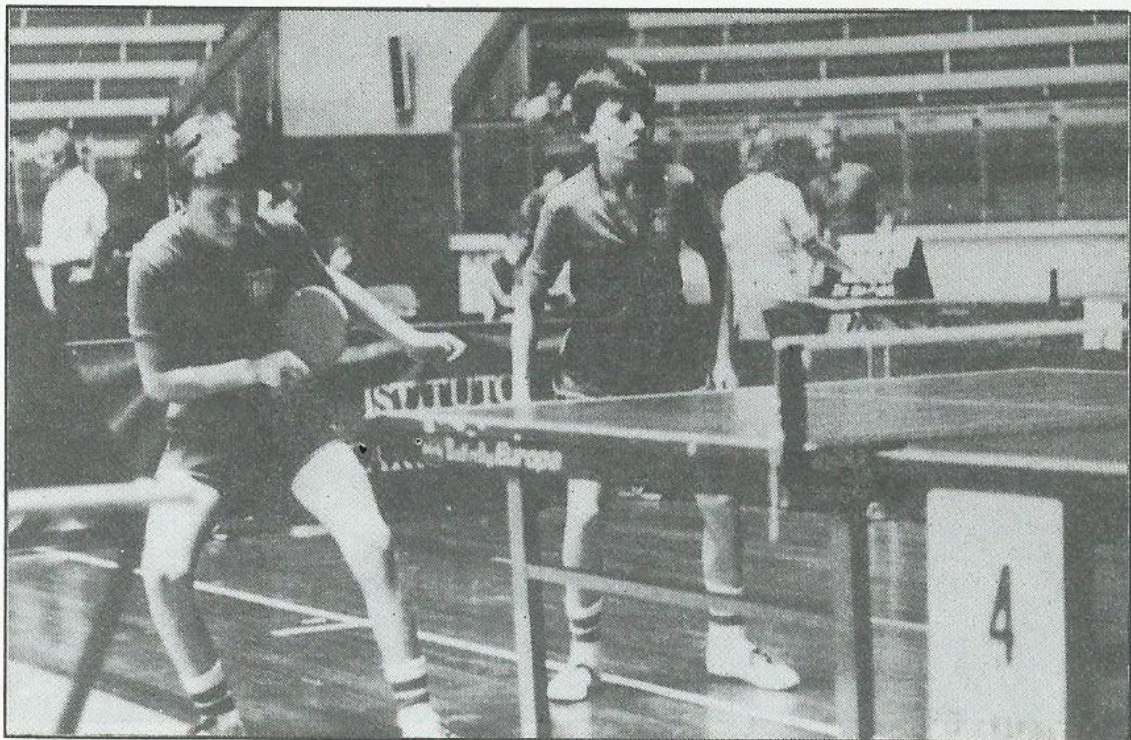
Danuta Glacel - Beata Wieloch W VIII OSM w 1981 r. w Poznaniu.

Danuta Glacel - Beata Wieloch W IX OSM w 1982 r. w Tarnowie

Należy podkreślić fakt, że Norbert Mnich już jako zawodnik kadry narodowej w roku 1981 uczestniczył w Mistrzostwach Europy w Rzymie, gdzie reprezentował naszą ekipę w spotkaniu w Papieżem Janem Pawłem II i został uhonorowany osobistym przyjęciem przez Papieża w Watykanie.

Srebrny medalista z VII OSM w Toruniu (1979 r.) i złoty z VIII OSM w Poznaniu (1981 r) kadrowicz Polski Juniorów - Opolanin Norbert Mnich składa w Watykanie w imieniu reprezentacji Polski uczestniczącej w Mistrzostwach Juniorów w Rzymie (1981 r.) hołd od społeczeństwa Żywocic, Opola i Polski Wielkiemu Polakowi Papieżowi Janowi Pawłowi II .

Młodziutki kadrowicz Norbert Mnich w jednej z akcji w czasie Mistrzostw Europy Juniorów w Rzymie (1981 r.)

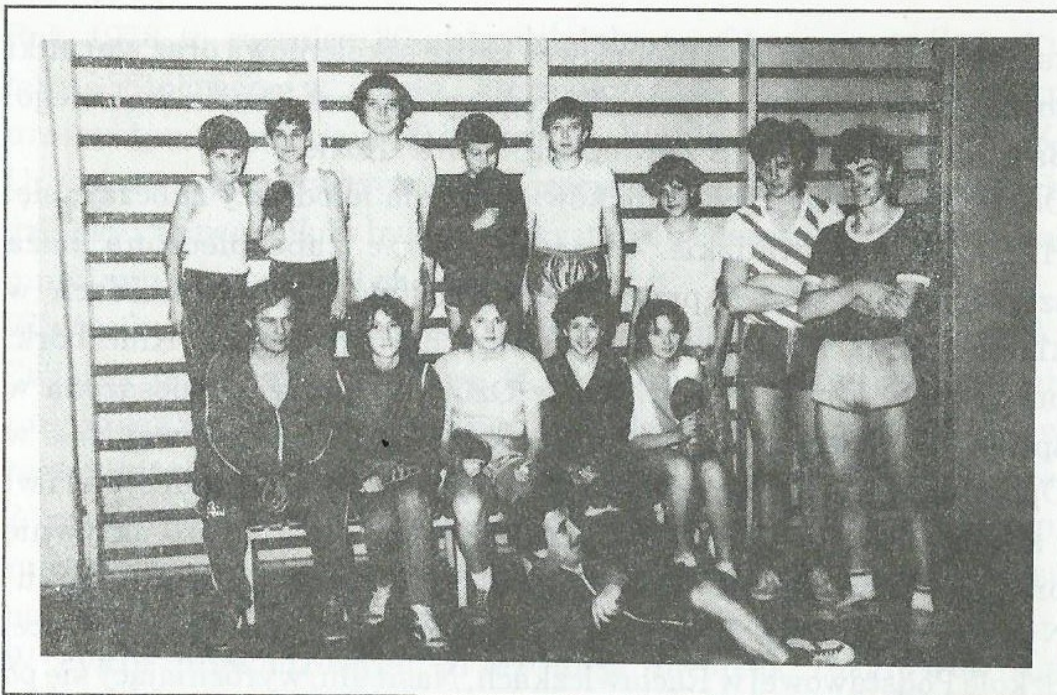

Milutki Norbi i jego klubowa koleżanka Gosia Burkat, późniejsza pierwsza dama tenisa stołowego na Opolszczyźnie (Toruń, lipiec 1979 - VII OSM)

Bohaterowie sukcesów w tenisie stołowym na Opolszczyźnie i w Polsce (od lewej: N.Mnich, M.Bomba, P.Wieloch, B.Wieloch, Danka Glacel oraz mistrz szkolenia - nauczyciel matematyki Rudolf Wieloch)

Zasady dobrego wychowania wyniesione z domu i ze szkoły dają znać o Mnichu raz podczas VIII OSM w Poznaniu, gdzie przyznaje się do błędu sędziego i oddaje II miejsce, w grach deblowych, a następnie podczas Mistrzostw Międzynarodowych Francji, gdzie za grę fair play otrzymuje na wniosek organizatora imprezy specjalną doroczną nagrodę Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu oraz tytuł fair play zawodnika roku 1986. Obok nich dobre wyniki w skali województwa uzyskują: Elżbieta Piecha, Beata Komander, Ingeborga Blaucik, Anna Zdierak a przede wszystkim Małgorzata Burkat, która w następnym etapie reprezentuje do roku 1989 barwy Hutniczego Klubu Sportowego "Stal" w Zawadzkiem i zalicza się do zawodniczek ligowej klasy państwowej. W Szkolnym Klubie Sportowym w Żywocicach wśród chłopców prym wiodą: Jerzy Pierzyna, Paweł Lindner (następnie czołowi zawodnicy HKS "Stal" Zawadzkie). Piotr Wieloch, Marcin Bomba, Roman Zegartowski oraz Piotr Szywalski. W miesiącu sierpniu 1983 roku Rudolf Wieloch

Ośrodek szkolenia młodzieży przy KS "Odra" w Kędzierzynie - Koźlu pod kierownictwem trenera Henryka Wieczorka

podejmuje pracę nauczyciela na terenie Gliwic i przechodzi z grupą zawodników do AZS Gliwice, w którym w roku 1987 córka Beata została wobec rozwiązania drużyny żeńskiej za spadek do II ligi oddana do AZS Częstochowa. Piotr Wieloch początkowo pozostał w drużynie AZS Gliwice, jako zawodnik spełniający warunki do drużyny rezerwowej a następnie, podobnie zresztą jak pozyskany z Opolszczyzny Waclaw Suchecki, przeszedł do AZS Częstochowa. Natomiast zawodnik Norbert Mních reprezentuje barwy pierwszej drużyny AZS Gliwice.

Z lat siedemdziesiątych pojawiły się jeszcze nazwiska dobrze zapowiadających się, uzdolnionych zawodników: Daria Baszczok, Filip Knyszewski, Janusz Gilewicz i Marek Jabłoński, którzy w późniejszych latach swojej dojrzałości nie wykorzystali szansy, jaka była w zasięgu ich możliwości.

Równocześnie z wygaśnięciem działalności Ośrodka Szkolenia w Żywocicach, tworzą się nowe ośrodki szkolenia młodzieży,

zabezpieczane w środki finansowe i kadre szkoleniową oraz warunki socjalne dla szkolonych przez Okręgowy Związek Tenisa Stołowego. Są to m.in. kluby HKS Zawadzkie, "Odra" Koźle.

Do dobrze działających ośrodków szkolenia młodzieży zaliczają się: HKS "Stal" Zawadzkie - bardzo dobrze zabezpieczona baza szkoleniowa; ośrodek przy Szkole Podstawowej w Smardach w kluczborskim, który stanowi zaplecze dla KS "Metal" Kluczbork; przy Szkole Podstawowej Nr 1 w Ozimku - dobrze wyposażona w sprzęt i fachowego szkoleniowca: przy Szkole Podstawowej Nr 5 w Opolu - sprzętowo i warunkami przoduje, jednak brak nauczyciela wf - szkoleniowca z dziedziny tenisa stołowego oraz bardzo aktywnie pracujący ośrodek przy KS "Obuwnik" w Prudniku, przy "Rolniku" Nysa, przy "Starcie" Kędzierzyn-Koźle, przy "Ruchu" Zdzeszowice, Szkole Podstawowej w Raławiczkach, Nasiedlu, wyróżniający się po dziś dzień w Szkole Podstawowej w Ładzy oraz w Szkole Podstawowej w Czarnowasach.

Jest to konkretne działanie, które miało owocować nowymi czołowymi w skali krajowej zawodnikami na miarę już wybijającej się kadrowiczki kraju w kategorii juniorki młodszej Joanny Światy z HKS "Stal" Zawadzkie.

W tym też czasie zmienia się geograficzna mapa tenisa stołowego w układzie przynależności Opola do rozgrywek międzywojewódzkich. Opole bierze udział w latach 1972 - 78 w rozgrywkach z drużynami Okręgów Krakowskiego i Katowickiego. Cztery drużyny tenisa stołowego, a mianowicie "Metal" Kluczbork, "Kolejarz" Opole, "Start" Kędzierzyn i "Obuwnik" Prudnik reprezentują w tych rozgrywkach nasze województwo.

W latach 1978 - 82 występujemy drużynami "Stali" Zawadzkie, "Metalu" Kluczbork, "Kolejarza" Opole i "Startu" Kędzierzyn w rozgrywkach o wejście do II ligi w Dolnośląskim regionie. Szczególne osiągnięcia notują drużyny żeńska i męska "Startu" Kędzierzyn, które zdobywają awans do II ligi, z czego drużyna męska spada z II ligi po debiucie w sezonie 78/79, a żeńska trwa w rozgrywkach do

roku 1985.

Rok 1978 to rocznica 30-lecia działalności Okręgowego Związku tenisa Stołowego w Opolu, którą uczczono w czerwcu 78 roku uroczystym sejmikiem działaczy w klubie fabrycznym ZNTK. Uroczysta część artystyczna, dekoracja odznaczeniami zasłużonych działaczy i zawodników były, obok wystąpień Prezesa i gości głównymi punktami programu obchodów jubileuszu.

W wyniku reformy administracyjnej sportu w roku 1983, Opolski Związek przejmuje inicjatywę w organizacji międzywojewódzkich rozgrywek drużyn żeńskich i męskich. Rozgrywki te odbywają się w rejonie czterech województw: Bielsko - Biała, Częstochowa i Katowice. Z powodzeniem prowadzone są rozgrywki: o wejście do II ligi, turnieje strefowe, mistrzostwa seniorów, OSM juniorów i mistrzostwa juniorów młodszych - w ramach I.M.S.

W cyklu prowadzonych przez nasz Związek rozgrywek ligi międzywojewódzkiej występują drużyny HKS "Stal" Zawadzkie (żeńskie i męskie), KS "Metal" Kluczbork, KS "Kolejarz" Opole i LKS "Rolnik" Nysa (żeńskie i męskie).

Najwyższą ocenę za społeczną działalność administracyjno - sportową otrzymał OZTS Opole z Wydziału Kultury Fizycznej Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach i Opolu oraz obydwu Wojewódzkich Federacji Sportu i Polskiego Związku Tenisa Stołowego, a także wyrazy uznania ze strony Dyrektorów Departamentu Sportu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu na dorocznych ocenach działalności wszystkich dyscyplin sportowych w makroregionie, a w tym i dyscypliny tenisa stołowego, organizowanych w Katowicach, Bielsku - Białej, Częstochowie i Opolu.

W parze z pozytywną działalnością Opolskiego Okręgowego Związku Tenisa Stołowego szły wyniki rozgrywających w strefie śląskiej drużyn Opolszczyzny.

Drużyna żeńska HKS "Stal" Zawadzkie jest kolejno trzykrotnym mistrzem rozgrywek i w ostatecznych finałowych spotkaniach uzyskuje remisowy wynik z przewagą małych punktów drużyn

katowickich, a co za tym idzie szanse udziału w barażach o wejście do drugiej ligi. Męskie zespoły rozgrywają w dwu grupach bez utraty czołowej lokaty w w tabeli rozgrywek, jednak bez większych szans do awansu o gry finałowe. W grach indywidualnych wyróżniają się jedynie zawodnicy w kategorii juniorów młodszych wśród których prym wiedzie Joanna Świtała z HKS "Stal" Zawadzkie, która z powodzeniem startuje również w kategorii junierek i plasuje się w swojej kategorii na liście krajowej w pierwszej szesnastce najlepszych w kraju.

W sezonie rozgrywek 1986/87 katowicki OZTS storpedował dalszy ciąg rozgrywek drużynowych pomiędzy należącymi do tej strefy okręgami Bielska, Częstochowy i Opola. Mimo, że kluby okręgu katowickiego wniosły zastrzeżenia odnośnie tej decyzji, katowicki OZTS zaniechał sportowej rywalizacji. W takiej sytuacji bezcelowe okazało się obsługiwanie ze strony naszego Okręgu rozgrywek makroregionalnych dla pozostałych województw i w lipcu 1987 roku zrezygnowaliśmy z przynależności do śląskiej strefy, uzyskując zgodę PZTS na uczestniczenie w rozgrywkach drużynowych w Dolnośląskiej strefie we Wrocławiu.

W sezonie 1987/88 opolskie drużyny startują we wrocławskim regionie w systemie dwuszczeblowym, tj. drużyna żeńska HKS "Stal" i męska "Stali" w I grupie o wejście do II ligi oraz drużyna KS "Metal" i "Kolejarz" Opole w II grupie rozgrywek o wejście do grupy I.

Drużyna żeńska "Stali" Zawadzkie okazuje się bezapelacyjnym liderem tabeli rozgrywek. Drużyna męska "Stali" plasuje się ostatecznie na 4 miejscu w tabeli, mając 100 %-owe szanse zostać mistrzem grupy i walczyć dalej o II ligę, co było sukcesem i wydarzeniem sezonu. "Metal" Kluczbork zajął pierwsze miejsce w swojej grupie i awansował do grupy I.

Na takie dictum obruszyły się współuczestniczące w rozgrywkach Okręgowego Związku we Wrocławiu - OZTS Zielona Góra i Leszno i wymusiły na OZTS Wrocław wycofanie Opolszczyzny z cyklu następnych rozgrywek w ich rejonie.

Drużyna żeńska HKS "Stal" w Zawadzkiem bez trudu wywalczyła awans do II ligi państwowej, a drużyny męskie pozostały w cyklu rozgrywek własnego okręgu w Opolu. Warto podkreślić, że awans do II ligi kobiet wywalczyły zawodniczki - wychowanki macierzystego Klubu HKS "Stal" Zawadzkie pod wodzą kapitana drużyny Małgorzaty Burkat - Teresa Majowska, Teresa Kalus, Urszula Mrozek i Joanna Świłała.

Wobec sytuacji, jaką wytworzył OZTS Katowice, tj. uniemożliwienie rywalizacji z drużynami Okręgów Częstochowy, Bielska, Katowic i Opola, OZTS Opole, rozpoczął starania o wyłączenie Katowic ze strefy i powołanie albo nowego układu strefy z trzech pozostałych z byłej strefy katowickiej i dodatkowo uzupełnionej dwoma OZTS-ami z łódzkiego regionu albo zniesienia pojęcia stref w ogóle. Niestety, wobec niezdecydowanego stanowiska p. Kuzaka z OZTS Częstochowa i "podchodów" ówczesnego prezesa OZTS Katowice p. Swędziola, w Polskim Związku Tenisa Stołowego interesy partykularne zwyciężyły nad dobrem sportu i trzeba było odczekać aż w Katowicach do władzy dojdą nowi, z prawdziwego zdarzenia działacze dyscypliny tenisa stołowego z panem Mieczysławem Piętą na czele.

Z pośród dobrze organizowanych imprez tenisa stołowego międzynarodowych, centralnych, strefowych i wojewódzkich większość lokalizowana była w Hutniczym Klubie Sportowym "Stal" w Zawadzkiem, któremu patronowali Naczelny Dyrektor Huty im. K. Świerczewskiego w Zawadzkiem inż. Julian Wójcik, urzędujący Prezes Klubu inż. Michał Jacek i Kierownik Sekcji Tenisa Stołowego Franciszek Świłała. Tradycyjnie stałą imprezą były coroczne Międzynarodowe Mistrzostwa Juniorów uznane też za Turniej Przyjaźni Młodzieży. Aktualnie do roku 1991 zorganizowano 7 turniejów na terenie Zawadzkiego, miasta które odkryte zostało przez kraje Azjatyckie, Ameryki Łacińskiej, Europy i Afryki. Organizacja turniejów sprawiła satysfakcję mieszkańcom, aktywistom, działaczom, administracji państwowej i władzom społeczno - politycznym miasta Zawadzkie, województwu i Polski.

Pierwsze Mistrzostwa w roku 1985 zaszczyliły drużyny 6 krajów. Najsympatyczniejszą ekipą była drużyna Koreańskiej Republiki Ludowo - Demokratycznej. Wyróżniała się zdyscyplinowaniem i wysokim poziomem umiejętności sportowych. Ich zwycięstwem szczyła się drużyna junierek, indywidualna gra junierek, oraz gra podwójna juniorów.

W roku 1986 - konkretnie w miesiącu maju - przewiął się korowód imprez tenisa stołowego: strefowe eliminacje do Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieży, Ogólnopolska Spartakiada Młodzieży, Turniej Tenisa Stołowego z okazji 40-lecia HKS "Stal", a w końcu II Międzynarodowy Turniej Przyjaźni Młodzieży, który całkowicie zdominowali Chińczycy, wygrywając 6 możliwych na 7 konkurencji. Jedyne w grze podwójnej juniorów - czechosłowacy Grman - Javurek stawili czoła Chińczykom.

Rok 1987 podobnie jak w 1986 zgromadził na starcie 10 drużyn, lecz już z udziałem Związku Radzieckiego, ale bez Azjatów.

W grach pojedynczych junierek tryumfowała Rumunka Badescu, która gładko wygrała finały z Paliną (Związek Radziecki) 2 : 0, oraz wśród juniorów Mazunov (Związek Radziecki), który w finałach pokonał swojego rodaka Wardaniana 2 : 1.

Gra podwójna junierek przyniosła zwycięstwo Rumunkom Badescu - Lohr nad zawodniczkami ZSRR - Mielnik - Palina 2 : 0.

W grach podwójnych juniorów zawodnicy Związku Radzieckiego Mazunov - Wardanian pokonali Polaków Dziubański - Furman 2 : 0. W grze mieszanej zwycięstwo wywalczyły Rumunki przed swoimi rodakami Creanga - Badescu nad Rawisz - Lohr 2: 1. Drużynowo tryumfowali w kategorii junierek Rumunia przed Polską I, a wśród juniorów ZSRR przed Rumunią.

Rok 1988 - w Międzynarodowym Turnieju Przyjaźni startuje 10 reprezentacji z udziałem 82 reprezentantów. Organizacja turnieju cieszy się szczególną pozytywną oceną. W świat idzie rozgłos chwały i propozycji utrzymania Zawadzkiego, jako cel mekki tenisistów zbratanych wspólnotą przyjaźni, pokoju i postępu. Bezkonkurencyjne

drużynowo były Rumunki zwyciężając Polki 3 : 0, natomiast wśród chłopców ekipa Radziecka przed swoimi rodakami.

Grę indywidualną dziewcząt wygrała Rumunka Bogosław przed Koreanką Au Sun Ok. Gra indywidualna chłopców była wewnętrzną sprawą zawodników radzieckich, którzy obsadzili cztery pierwsze miejsca. Niespodzianką zakończyła się gra podwójna dziewcząt - Rumunek, które prawie bez walki w trzecim decydującym secie oddały zwycięstwo Koreankom.

Pierwszy finał z udziałem Polaków to gra podwójna chłopców Jarosława Kołodziejczyka i Piotra Skierskiego, którzy musieli uznać wyższość Wardaniana i Samsonowa (1 : 2). W grze mieszanej tryumfowali Polacy Jarosław Kołodziejczyk i Agnieszka Gieraga przed parą radziecką Mikinian - Wardanian (2 : 0).

Turniej Przyjaźni Młodzieży w roku 1989 odbył się bez udziału Azjatów. Startowało 16 drużyn z 14 państw.

Drużynowo wśród chłopców I miejsce zdobył ZSRR, następne II - Słowacja, III Szwecja i IV miejsce Polska.

Dziewczęta zajęły kolejno: I miejsce Węgry, II Polska i III Szwecja. Indywidualnie: I Nastase (Rumunia), II Peterssen (Szwecja), III Cojacorcu (Rumunia), IV Ello (Węgry).

Chłopcy indywidualnie: I - Noskov (ZSRR), II Smirnev (ZSRR), III Szafranek (Polska), IV Petersson (Szwecja).

VI Turniej Przyjaźni w roku 1990 zgromadził 15 ekip (88 zawodników) z Europy, Azji i Ameryki Środkowej.

Rewelacją była koreanka Wi Bok Sun, która we wszystkich finałach gier: drużynowych, indywidualnych, podwójnych i mieszanych zdobyła pierwsze miejsca.

W grach drużynowych chłopców: I - Polska, II - ZSRR, III - IV - Koreańska Republika Ludowo - Demokratyczna i Czechosłowacja.

Wśród dziewcząt: I - KRLD, II - ZSRR, III- IV - Ukraina i Polska.

Indywidualnie dziewczęta: I - Wi Bok Sun (KRLD), II - Januszcyk (Polska), III - Martinova (CSRS).

Chłopcy: I - Janci (CSRS), II - Samsonow (ZSRR), III - Varga (Węgry).

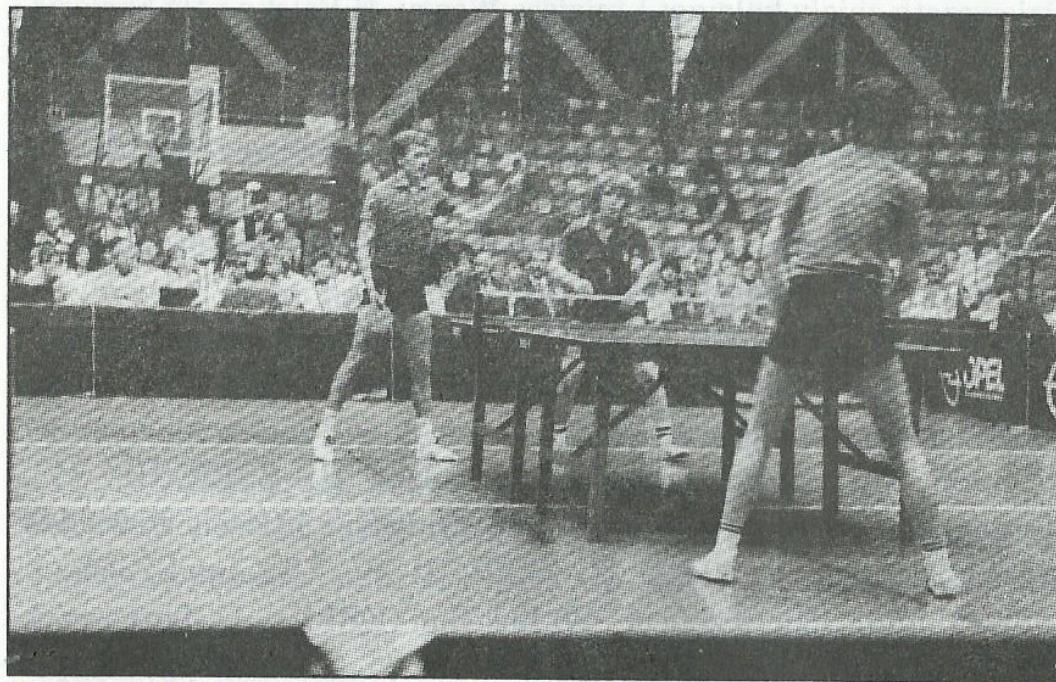
VII Turniej Przyjaźni Młodzieży w roku 1991 należał do skąpo obsadzonego li tylko przez kraje Europy, a to za sprawą niedowładu organizacyjnego szkolenia i sekretariatu PZTS z których sekretarz PZTS p. Kaczyński manipulował imprezą torpedując jej organizację w Zawadzkiem a wreszcie w ogóle jej likwidację.

Drużynowo wśród chłopców tryumfowała drużyna Polski, II miejsce Węgry, III miejsce ZSRR, a wśród dziewcząt: I miejsce Węgry, II miejsce CSRS, III miejsce Rumunia.

Indywidualnie chłopcy: I Samsonow (ZSRR), II Szafranek (Polska i III Legout (Francja); dziewczęta: I - Fichtin (Austria), II Creuze (Francja), III Kułagina (ZSRR) i IV Januszczyk (Polska).

W roku 1985 przeżywaliśmy w Opolu wspaniale zorganizowany mecz superligi Polska - RFN, w którym reprezentacja naszego kraju rozgromiła drużynę RFN 6 : 1, uzyskując za pokazowy poziom gry w kraju i za granicą przysłowiowy tytuł naukowy "profesorów".

Sprawność organizacyjna OZTS Opole - w powiązaniu z dobrze współpracującymi klubami i ich sekcjami tenisa stołowego wyróżniała

Fragment gry mieszanej Szatko - Grubba w meczu superligi Polska - RFN. Opole 25 wrzesień 1985 r.

się ilością ogólnopolskich i międzynarodowych imprez tenisa stołowego branż i federacji oraz organizacji krajowych i europejskich.

Prawie tradycyjnie należały tu międzynarodowe i centralne imprezy: Kolejarzy, Startu, Inwalidów, Głuchych, LZS-ów, Młodzieży Wiejskiej, Szkół Rolniczych, ZSMP, Straży Pożarnej, Nauczycieli, Studentów, Młodzieży i Dzieci i szeregu innych, których nie sposób wymienić.

Wszędzie i na każde wezwanie stawialiśmy skromny w rozmiarach ale ofiarny w działaniu aktyw Związku do pomocy i bezinteresownego działania na rzecz popularyzacji tenisa stołowego.

Uwieńczeniem 40-letniej sportowej działalności Okręgowego Związku Tenisa Stołowego na Opolszczyźnie był Turniej weteranów i amatorów - działaczy i byłych zawodników zorganizowany 12 lutego 1988 roku w Ozimku. Uroczyste spotkanie działaczy z przedstawicielami władz wojewódzkich w Opolu, dekoracja medalami, nagrody, upominki i wspólne wystąpienia dały pełną satysfakcję organizatorom i uczestnikom obchodów jubileuszu.

Grupa uczestników - weteranów jubileuszowego turnieju 40-lecia OZTS (11-12 02 1988 r.)

Okręgowy Związek Tenisa Stołowego zrzesza wg stanu na koniec 1990 roku 980 zawodników - amatorów, w tym 186 kobiet. Reprezentowali oni m.in. 22 sekcje sportowe, z czego 6 występujących w klasie rozgrywek szczebla o awans do II ligi. 16 rozgrywających w rozgrywkach ligi wojewódzkiej (męskie i żeńskie). W siedmiu działających na terenie województwa podokręgach tenisa stołowego skupionych było 72 sekcje tenisa stołowego z 820 zawodnikami, reprezentującymi kluby, koła LZS i TKKF-y naszego województwa.

Najbardziej zasłużeni zawodnicy tenisa stołowego z lat 60-tych i 70-tych Koledzy Ryszard Kluk, Ginter Greipel, Kazimierz Grobelski.

Ponadto rozgrywane były spotkania tenisa stołowego na szczeblu ligi szkolnej odrębnie dla młodzieży szkół podstawowych, specjalnych szkół życia i odrębnie dla młodzieży szkół ponadpodstawowych. Jednym i drugim rozgrywkom do sezonu 1987 patronował Zarząd OZTS, a praktycznie Prezes OZTS i członek Zarządu ds. młodzieży Kol. Marek Strych, którzy bezinteresownie stale i wszędzie na turniejach, mistrzostwach, eliminacjach i innych imprezach brali osobisty, czynny udział, służąc poradą, obsługą i poparciem rzeczowym

*Filar L.Z.S-owskich działaczy tenisa stołowego na Opolszczyźnie
Kolega Jan Wąsik z Kujakowic. 1988 r.*

i finansowym, w zasadzie nieudolnym i niechętnym poczynaniom Szkolnego Związku Sportowego i jego władzom skupionym w Oddziale Zarządu Wojewódzkiego SZS w Opolu. Refleksje szczególnie przykre, jako, że o dyscyplinie tenisa stołowego "zapomniano" wspomnieć w sprawozdaniu Prezesa ZSZ na X Walnym Zjeździe Delegatów w listopadzie 1988 roku, która to dyscyplina przyniosła Szkolnemu Związkowi Sportowemu brązowy medal w grze indywidualnej dziewcząt na Igrzyskach Młodzieży w roku 1987, tylko dzięki naszej pomocy i poświęceniu.

Warto nadmienić, że do końca sezonu 1987/88 brało udział w gminach, miastach i dalej na szczeblu rejonów i województwa w meczach i turniejach wszystkich szkół ponad 1 600 zespołów (drużyn) 2-osobowych dziewcząt i chłopców w podziale na 3 kategorie wiekowe, tj. klasy I - IV 2-osobowe drużyny i 3-osobowe drużyny z klas V - VIII - szkół podstawowych.

Uwieńczeniem tych rozgrywek jest przyznanie w roku 1989 Okręgowemu Związkowi Tenisa Stołowego w Opolu ogólnopolskiej imprezy młodzików o puchar redakcji "Przeglądu Sportowego" i Memoriał Artura Cendrowskiego - Redaktora tej gazety i jednego z pierwszych po wojnie prezesów PZTS.

Ekipa młodzików szkół podstawowych na turnieju ogólnopolskim w maju 1989 roku.

Na zakończenie opisu działalności tenisa stołowego na Opolszczyźnie parę danych organizacyjnych wg stanu na początek roku 1990. Stan kadry sędziowskiej Okręgu przedstawia się następująco:

Sędzia międzynarodowy	- 1
Sędzia państwowy	- 5
Sędzia związkowy	- 7
Sędzia okręgowy	- 19
Sędzia kandydat	- 60

Razem: - 92 sędziów

Kadra instruktorska naszego województwa przedstawia się następująco:

- przeszkolonych w okresie lat 1960 = 23 instruktorów,
z tej liczby pracuje 3.

Do ciekawostek należy fakt, że pierwszymi na Opolszczyźnie i jednymi z pierwszych, którzy uprawnienia instruktorów otrzymali w Polsce, byli z numerem PZTS:

14 - Wiesław Sarnecki, 16 - Marian Kolenda, 17 - Józef Kostecki, 18 - Augustyn Otremba, 19 - Stanisław Brzeźniak, 20 - Ryszard Brożek, 21 - Rudolf Zimoląg, 170 - Jerzy Psyk, 171 - Longin Skowron, 171 - Maksymilian Kotula, 173 - Józef Irmer, 174 - Zygmunt Glensk, 175 - Antoni Bella, 287 - Eugeniusz Mazur, 289 - Ginter Greipel, 290 - Zdzisław Marenin, 296 - Henryk Malinowski.

- przeszkolonych w roku 1968 = 14 instruktorów,
z tej liczby pracuje 3.

- przeszkolonych w roku 1979 - 6 instruktorów,
z tej liczby pracuje 4.

- przeszkolonych w roku 1980 - 8 instruktorów,
z tej liczby pracuje 3.

Razem: na 51 przeszkolonych instruktorów pracuje 13.

Dodać należy, że stan posiadania powiększył się w roku 1987 o 1 instruktora kl. I i w roku 1988 o 3 instruktorów kl. I, którzy swoimi uprawnieniami odpowiadają kwalifikacjom trenera II klasy.

Reasumując posiadamy dodatkowo:

1. Trenera I klasy Kol. Sławomira Kowalika, zatrudnionego w HKS Ruch Zdieszowice.

2. Instruktora I kl. Kol. Bogdana Kreta, zatrudnionego w SP Nr 1 w Ozimku.
3. Instruktora I kl. Czesława Kopciucha, zatrudnionego w Metalu Kluczbork.
4. Instruktora I kl. Kol. Lucjana Momota, zatrudnionego w LKS Rolnik Nysa.
5. Instruktora I kl. Jana Tobiasza, zatrudnionego w LZS Meszno, aktualnie grającego w LKS Rolnik Nysa.

Z podanej powyżej ilości trenerów i instruktorów zatrudnionych jest:

a) odpłatnie:

1. Rolnik Nysa - 1
2. Stal Zawadzkie - 1
3. Metal Kluczbork - 1
4. Start Kędzierzyn - 1
5. Kolejarz Opole - 1
6. Ruch Zdzeszowice - 1

b) społecznie:

1. Obuwnik Prudnik - 1
2. LSZ-SKS Nasiedle - 1
3. Start Wołczyn - 1
4. LZS Kujakowice - 1
5. SP Nr 1 Ozimek - 1
6. Leśnik Tułowice - 1
7. LKS Budowlani Pokój - 1

Inicjatywą szkolenia i doskonalenia kadry trenersko - instruktorskiej, Zarząd Okręgu zamierzał podnosić ich kwalifikacje, a zarazem za ich pośrednictwem wpłynąć na podniesienie poziomu gry zawodników drużyn klubowych. W tym celu organizował kursy dokształcające i delegował na kursy specjalistyczne do ośrodka szkolenia przy makroregionie w Katowicach. Ze zgłoszonych przez Zarząd ośmiu kandydatów na stopień I klasy, wzięło udział niestety tylko dwóch, którzy ukończyli z wyróżnieniem. Byli to Koledzy Lucjan Momot i Czesław Kopciuch. W roku 1988 Kolega Jan Tobiasz z Meszna ukończył podobny kurs w Cetniewie k/Gdańska. Następnym przedsięwzięciem w tej dziedzinie było uzupełnienie przygotowania zawodowego nauczycieli w.f. w dziedzinie tenisa stołowego na dwu kolejnych kursach specjalistycznych organizowanych przy pomocy Wojewódzkiej Federacji Sportu. Chcieliśmy przy znacznej mimo wszystko frekwencji na kursach, wzbogacić zasób wiedzy nauczycieli, chętnych do prowadzenia w szkołach naszej dyscypliny. O pozytywnych skutkach tego eksperymentu przekonałem się w przyszłości kiedy zorganizowaliśmy pod firmą "Społeczne Towarzystwo Sportowe Dzieci i Młodzieży" dla szkół podstawowych i specjalnych miasta Opola i województwa, turnieje tenisa stołowego, które odbywały się każdego miesiąca w ciągu całego roku szkolnego. Z satysfakcją odnotowujemy już nie jednostki a dziesiątki nauczycieli wychowania fizycznego, którzy wprowadzili tenis stołowy do swoich obowiązkowych i ponad obowiązkowych zajęć i mają w tej dziedzinie wyniki na skalę województwa a nawet kraju.

Brak jest zainteresowania utalentowanymi tenisistami ze szkół ze strony Związku i Klubów za wyjątkiem trenera kol. Eksterowicza z Kolejarza, który angażuje młodych, zdolnych adeptów tenisa stołowego. Mimo takiej innowacji, odnotować należy spostrzeżenie, jakie nasunęły się w minionych latach w czasie współpracy ze szkołami i nauczycielami w.f. i z wypowiedzi jakie zarejestrowano na Zjeździe Szkolnego Związku Sportowego w Opolu w dniu 12 listopada 1988 roku, a mianowicie:

1) Generalnie nauczyciele w.f., jako profesjonalści niewiele, albo prawie nic nie dają z siebie dla upowszechniania sportu i rekreacji w szerokim pojęciu sportu jako takiego, przyjmując postawę wąskiej specjalizacji w zależności od przygotowania zawodowego na uczelni, które też zależało od upodobań wykładowcy.

2) Z kolei jest liczna grupa nauczycieli nauk ścisłych, którzy z zaangażowaniem i fachowo zajmują się rozwijaniem uzdolnień psychomotorycznych w dziedzinie różnych dyscyplin sportowych odpowiednio do predyspozycji kandydatów na przyszłych medalistów. Przykładem służyć mogą: Rudolf Wieloch - SP Żywocice (matematyk), Piotr Kreczmar - SP Nasiedle (Dyrektor Szkoły), Marek Strych - SP Szymiszów (geograf), Hubert Kołodziej - SP Ładza (Dyrektor), Wilhelm Langosz - SP Izbicko (matematyk), Piotr Sokołowski - SP Czarnowąsy (historyk), Jerzy Mularz - SP Brzeg (matematyk), Marian Andruchów - SP Kościerzycy (matematyk) i wielu, wielu innych, praktycznie posiadających zupełnie inne profesjonalne przygotowanie.

3) Żadna oferta na prowadzenie zajęć w ramach godzin SKS-u, w wolne soboty, ferie itp. w dyscyplinach sportowych nie jest akceptowana przez zatrudnionych w szkołach "wuefistów", dopóki nie poparta zostanie dodatkową zapłatą.

W związku z powyższym nowoczesne i mniej nowoczesne sale gimnastyczne są nieczynne w godzinach popołudniowych, w soboty, ferie itp., kiedy jest na nie zapotrzebowanie młodzieży własnych szkół, środowiska, klubów i organizacji sportowych.

Taki stan rzeczy zmusza do postulowania we władzach oświaty i wychowania o rozwijanie możliwości dopuszczenia tam, gdzie wymagać będzie tego potrzeba, do zatrudnienia w pracy z młodzieżą trenerów i instruktorów poszczególnych dyscyplin, bowiem obecny stan rzeczy nieuchronnie prowadzi do degeneracji fizycznej młodzieży

i zubożenia społeczeństwa w pełnosprawnych obywateli dla celów obronności i przydatności zawodowej.

Ostatni w kadencji Kol. Zbigniewa Adamczyka Walny Zjazd Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Opolu, odbył się 26 listopada 1988 roku i dotrwał do początku roku 1990 jako okres prosperity Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Opolu.

A oto członkowie tego Zarządu:

1. Zbigniew Adamczyk - Prezes
2. Tomasz Zwierchowski - Wiceprezes ds. Sportowych
3. Stanisław Słotołowicz - Wiceprezes ds. Szkolenia
4. Marian Szpitalewski - Sekretarz
5. Czesław Kopciuch - członek Zarządu - trener koordynator
6. Michał Jacek - członek Zarządu ds. organizacyjnych
7. Lucjan Momot - członek Zarządu
8. Ginter Greopel - członek Zarządu ds. współpracy z młodzieżą
9. Władysław Kuryło - członek Zarządu
10. Franciszek Kamiński - członek Zarządu
11. Ryszard Nowak - członek Zarządu

Ponadto w skład Plenum Zarządu z głosem doradczym wchodził Przewodniczący siedmiu Podokręgów tenisa stołowego w województwie: w Zawadzkiem, Kluczborku, Nysie, Kędzierzynie - Koźlu, Głubczycach, Brzegu i Niemodlinie.

W minionym 45-leciu istnienia Okręgowego Związku, z satysfakcją trzeba podkreślić stały wzrost jego autorytetu na forum Polskiego Związku Tenisa Stołowego w którego władzach uczestniczyli: Prezes Okręgu - Zbigniew Adamczyk, który przez 20 lat brał udział w pracach Komisji rewizyjnej i Wiceprezes Tomasz Zwierchowski,

długoletni członek Kolegium Sędziowskiego PZTS. Jak już powyżej informowaliśmy, przejściowy brak współpracy z OZTS Katowice - koordynującym działalność tenisa stołowego w śląskiej strefie za sprawą byłego prezesa tego Okręgu P. Swędziola, był wynikiem zawiści naszych osiągnięć na szczeblu makroregionu i kraju. Rozsądek poprawnie myślących działaczy OZTS Katowice zlikwidował źródło nieporozumień, powierzając funkcję sternika Okręgowego Związku i makroregionu Koledze Mieczysławowi Pięcie, sprzymierzeńcowi naszego Okręgu. Z uznaniem należy podkreślić poprawną współpracę zarządów okręgów w makroregionie, klubów i sekcji tenisa stołowego na linii Opole - Katowice - Częstochowa i Bielsko. Dzięki wzajemnemu zrozumieniu i równopartnerskiej współpracy następowała realizacja zadań, jakie stawały do realizacji, podobnie jak miało to miejsce w naszej hegemonii w makroregionie w latach 1984-1986. Na przestrzeni minionych lat w sprawnym wydawaniu licznych komunikatów, list rankingowych, informatorów, preliminarzy, opracowań korespondencji itp. okazała pomoc ówczesna Wojewódzka Federacja Sportu z jej ostatnimi prezesami: mgr Marianem Adamczykiem i komisarycznym mgr Antonim Majewskim. Osiągnięcia w administracyjnej sprawności Związku przypisujemy pracownikom etatowym Wojewódzkiej Federacji Paniom Janinie Szetner, Elżbiecie Kropielnickiej i do obecnej chwili wspomagającej Związek Pani Małgorzacie Huculak.

Reasumując, Zarząd OZTS opierał się na szerokiej współpracy z kierownictwem sportu opolskiego i polskiego w szerokim znaczeniu oraz z ogniwami terenowymi, wsłuchując się w postulaty i propozycje Rady Związku stworzonej z przedstawicieli podokręgów i klubów sportowych. Czuliśmy się wszyscy gospodarzami naszego Związku i wszyscy solidarnie odpowiedzialnymi za tę gospodarkę. W przedstawionym skondensowanym opisie wydarzeń minionych 45 lat całkowicie przebiegających pod moim bezpośrednim kierownictwem, jako sekretarza i prezesa Związku, ująłem problematykę, która mogłaby być uzupełniona odczuciami twórców

przede wszystkim sportowych sukcesów, czego nie potrafiłem uzyskać mimo licznych zamierzeń. Tym, których po drodze napotkałem i indagowałem, składam tą drogą podziękowanie i pozwoliłem sobie ich nazwiska upamiętnić w niniejszym opracowaniu. Równocześnie pragnę wyrazić w imieniu własnym i wszystkich byłych władz związkowych serdeczne podziękowanie za współpracę wszystkim zawodnikom, działaczom, trenerom, instruktorom, sędziom i sympatykom tenisa stołowego, zarządom klubów i sekcji tenisa stołowego, kierownictwu wszystkich organizacji, stowarzyszeń i ogniskom kultury fizycznej, zarządom Polskiego Związku tenisa Stołowego i władzom Urzędu ds. Młodzieży, Kultury Fizycznej i Sportu w Warszawie, władzom administracyjnym Urzędu Wojewódzkiego i Urzędu Miejskiego w Opolu oraz szczególnie pani Dr Annie Pawlak z Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie za wydawnictwo pt. "Autoportret polskich sędziów sportowych" (23 04 1986), którego byłem współredaktorem. Ponadto dziękuję wszystkim przyjaciółom tenisa stołowego, którzy osobistym zaangażowaniem i troską o sprawy tenisa stołowego przyczynili się w minionym 45-leciu do jego popularyzacji na terenie Opola, Opolszczyzny, kraju, w Europie i na wszystkich kontynentach świata. Z kolei przejdźmy do nowej ery działalności Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Opolu, rozpoczynającej się rokiem przemian i kontrowersji. Był to rok 1990. Ogólne rozprężenie w państwie i jego organach, wywołało potrzebę zwołania Walnego Zebrania Delegatów OZTS poprzedzającego Zjazd Delegatów PZTS, a zarazem wytyczyć nową rolę Związku w aktualnym status quo polityki przekształcenia gospodarki narodowej na rynkową co dało wprawdzie grupce "uzdrowicieli" szansę stworzenia przetargu o miejsce dla nowego kierownictwa związku. Aktualnie pełniący funkcję Prezesa OZTS Kol. Zbigniew Adamczyk, dając odpór tzw. pseudo działaczom, niespodziewanie zgłosił rezygnację z dalszego pełnienia tej funkcji. Wybór Zarządu i Prezesa Kol. Stanisława Brzeźniaka okazał się nieporozumieniem, w wyniku którego od grudnia 1990 roku Prezes

Brzeźniak znikł, pozostawiając Związek własnemu losowi, a "uzdrowiciele" nie kwapili się sprostać zadaniom, jakie na nich spadły. W związku z takim stanem rzeczy za sprawą Honorowego Prezesa OZTS Kol. Z. Adamczyka zwołano w maju 1991 roku następne Nadzwyczajne Walne Zebranie Delegatów OZTS na którym na Prezesa Związku wybrano Kol. Stanisława Słotołowicza.

"Nomen omen" trzech prezesów Koledzy Zbigniew Adamczyk (do roku 1990), Stanisław Brzeźniak (1990 - 91), Stanisław Słotołowicz (1991-92) na jubileuszowym spotkaniu w 1988 roku w Ozimku, kiedy nic jeszcze nie było im sędzone.

Rządy "twardej ręki" i zdecydowane wykluczenie ze składu Zarządu prawie wszystkich "uzdrowicieli" rozpętało kampanię trenerów i działaczy z ośrodkiem w Zawadzkiem, przeciw nowo wybranemu Prezesowi, zarzucając mu m.in.: brak obiektywizmu w opracowanych regulaminach rozgrywek i turniejach, szczególnie że on jako Prezes brał i bierze w rozgrywkach aktywny udział.

Zgodnie zatem z ogłoszonym zaleceniem władz sportowych dot.

uporządkowania jednolitego terminu trwania czteroletniej kadencji władz poszczególnych zarządów związków sportowych po Olimpiadzie w 1992 roku, w listopadzie 1992 roku doprowadzono do ponownego Nadzwyczajnego Walnego Zjazdu Zebrania Delegatów, na którym dotychczasowy Prezes kol. Stanisław Słotołowicz złożył rezygnację z dalszego sprawowania funkcji kierownika Związku. Nowym Prezesem Związku Tenisa Stołowego wybrano jednogłośnie działacza sportowego z Hutniczego Klubu Sportowego "Stal" w Zawadzkiem kol. Franciszka Świtałę. Ciągłe zmiany kierownictwa Związku spowodowały na naszym terenie stagnację działalności sportowej w tenisie stołowym. Brak środków finansowych w Okregu i Polskim Związku wywołał szkodliwą akcję oszczędności zmierzającą przede wszystkim do likwidacji imprez centralnych i międzynarodowych szczególnie dla młodzieży, które weszły już na stałe do kalendarza sportowego a organizowanych na terenie województwa opolskiego, konkretnie Hutniczego Klubu Sportowego w Zawadzkiem. Na takie dictum reagowały bezskutecznie Federacje krajów uczestniczących w tych imprezach. Mimo finansowego zabezpieczenia przez centralne władze sportu organizacji imprez dla dzieci i młodzieży, upór a może wygodnictwo urzędników Polskiego Związku Tenisa Stołowego zwyciężyły. Imprezę Międzynarodową dla młodzieży skreślono z kalendarza PZTS.

Wbrew kreowanej przez PZTS polityce "ciężkiego pieniądza", spróbowaliśmy zorganizować na cześć polskiej drużyny kobiet, która w roku 1992 awansowała do rozgrywek superligi oraz uświetnienia tryumfu wywalczenia przez naszą zawodniczkę - kadrowiczkę Polski - Dorotę Djaczyńską, dwukrotnego Mistrza Polski w grze indywidualnej i podwójnej oraz Vicemistrza Polski w grze mieszanej w sezonie 1992/93, inauguracyjny w sezonie 1992/93 i pierwszy w historii polskiego tenisa stołowego, mecz superligi kobiet Polska - Czechosłowacja. Aktyw byłych działaczy Okręgowego Związku w osobach panów Z. Adamczyka, J. Hyli i W. Kuryło przy udziale sympatyzujących z tenisem działaczy innych dyscyplin i pracowników

b. Biura Obsługi Związków Sportowych pod przewodnictwem Dyrektora Biura p. Rudolfa Lisowskiego, zorganizował międzynarodowe spotkanie superligi kobiet bez angażowania dotacji budżetowych PZTS i wojewódzkich władz sportowych. Imprezę oceniono jako jedną z najlepiej dotychczas zorganizowanych w Polsce. Z inicjatywy Zarządu Hutniczego Klubu Sportowego "Stal" Zawadzkie, odbywają się wiosną każdego roku tradycyjne już indywidualne turnieje zawodniczek I ligi z całego kraju. Historia awansu drużyny żeńskiej "Stali" do drugiej a następnie pierwszej ligi, wiąże się z maksymalnym poparciem i udziałem zasłużonych działaczy tenisa stołowego Klubu "Stal" w osobach inż. Juliana Wójcika b. Prezesa Klubu i Dyrektora Huty Świerczewskiego w Zawadzkiem, mgr inż. Michała Jacka urzędującego Prezesa Klubu i Franciszka Świtale b. kierownika Sekcji tenisa stołowego w "Stali" Zawadzkie oraz inicjatywie i zabiegom ówczesnego Prezesa Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Opolu niezmordowanego po dziś dzień Honorowego Prezesa Zbigniewa Adamczyka. Po licznych perypetiach o których wcześniej pisałem, drużyna żeńska tego klubu awansowała w sezonie 1988/89 do pierwszej ligi państwowej, aby po okrzepnięciu w sezonie 1990/91 już w roku 1992 zostać drużynowym wicemistrzem Polski dzięki ambitnym dziewczętom: Dorocie Djaczyńskiej, Wandzie Lityńskiej, Joannie Świtale, Joannie Wolińskiej, Małgorzacie Wolnej i Beacie Sucheckiej oraz trenerce drużyny Marcie Lityńskiej. Równocześnie z tym sukcesem Dorotka Djaczyńska wywalczyła w sezonie 1992/93 dla siebie i powtórzyła nam społeczeństwu sportowemu Opola i Polski sukces swoich poprzedniczek naszego Związku z roku 1951, absolutnej mistrzyni Polski w grze indywidualnej i podwójnej oraz wicemistrzyni Polski w grze mieszanej. Niestety ostatnie to w minionym 45-leciu i w najbliższej przyszłości tenisa stołowego osiągnięcia sportowe i organizacyjne Opolskiego Związku Tenisa Stołowego. Jedyna ekstraklasowa drużyna kobiet Opolszczyzny "Stali" Zawadzkie oscyluje aktualnie na pograniczu drugiej połowy tabeli uczestniczących w tej klasie rozgrywek drużyn. Reprezentanci

Opolszczyzny w makroregionalnych rozgrywkach drugiej ligi, a mianowicie druga drużyna żeńska "Stali" była wprawdzie bezkonkurencyjna w swojej grupie, ale nie chciała "załapać" się do I ligi państwowej. Tej klasy zawodniczka co Maria Prejs, czołowa zawodniczka w ogólnopolskich turniejach klasyfikacyjnych przy udziale Beaty Suheckiej, Beaty Jacek i Elżbiety Szaton, była w stanie wywalczyć I ligę. Natomiast męski zespół II ligi "Stali" Zawadzkie z czołowymi jego zawodnikami: Orestesem Biłym i Walentym Adamikiem nie może nawiązać rywalizacji o czołową lokatę w tabeli rozgrywek drugiej ligi mimo, że Orestes Biły jest bezkonkurencyjnym zawodnikiem i wygrywa bez straty seta wszystkie swoje spotkania. Drugim drugoligowym zespołem męskim reprezentującym Opolszczyznę w rozgrywkach makroregionalnych jest ambitnie walczący beniaminek - "Ruch" Zdieszowice pod kierownictwem działacza i trenera Sławomira Kowalika. Zawodnicy tej drużyny Paweł Lisiak, Andrzej Adamski, Roman Zwoliński i Jarosław Taraszkiewicz, w większości wychowankowie trenera Kowalika, dzielnie poczynają sobie nie tylko w rozgrywkach drużynowych, ale też w indywidualnych turniejach klasyfikacyjnych i mistrzostwach województwa, gdzie po Biłym ze Stali Zawadzkie plasują się na czołowych lokatach. Niestety nic nie słychać o Opolanach i o ich lokatach w turniejach makroregionalnych mężczyzn, w przeciwieństwie do kobiet, które pomimo małej liczby startujących w woj. (9), jednak startują i zdobywają laury. Dobrym przykładem jest zawodniczka "Stali" Zawadzkie Maria Prejs, która tryumfuje na turniejach makroregionalnych i ogólnopolskich.

Przyrównując poziom gry i osiągnięte wyniki w tenisie stołowym polskich dziewcząt w każdej konkurencji gier tj. drużynowej, indywidualnej i podwójnej w latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych, do poziomu gry zawodniczek innych krajów, należy stwierdzić z ubolewaniem, że zamiast poprawy poziomu gry przez dopuszczenie do gry w drużynach i w turniejach klasyfikacyjnych obcokrajowców ze wschodu Europy, zamiast wznieść się na wyżyny

rangi europejskiej, pograżyły "jako wyrobnice", polski tenis stołowy do poziomu zerowego.

Podkreślić należy słuszność stwierdzenia Prezesa Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Opolu pana Franciszka Światały, wyrażonego na łamach Gazety Opolskiej z dnia 21 września 1993 r., że " *kobięcy tenis stołowy umiera w Polsce i na Opolszczyźnie śmiercią naturalną*". Reasumując Opolski Związek Tenisa Stołowego poza ligami zrzesza 11 sekcji tenisa stołowego, w tym: Ludowe Zespoły Sportowe reprezentują w tej grupie 6 sekcji tenisa stołowego. Cały ciężar działalności tenisa stołowego przerzucono, ze zrozumiałych względów na teren Zawadzkiego, gdzie znajduje się baza urzędniowa i sprzętowa, łatwo i tanio dostępna dla tenisa stołowego. Tym samym jego popularyzacja w województwie opolskim, poza sporadycznymi imprezami w Prudniku lub Brzegu, jest znikoma. W siedzibie województwa w Opolu praktycznie tenis stołowy, jako organizacja koordynacyjna nie istnieje. Poza "obrotem" prezesami w okresie od 1991 roku, nic ciekawego nie miało miejsca. Działające jeszcze sekcje tenisa stołowego przy "Kolejarzu" Opole, "Polonezie" Nysa, SKS LZS Brzeg, LZS Kujakowice, LZS Krośnica, "Ruchu" Zdieszowice, "Obuwniku" Prudnik, LZS Raclawiczki, "Polonii" Karłowice czy "Prochota" Trzebiszyn, jeśli w ogóle istnieją, to tylko dzięki fanatykom tenisa stołowego, dzięki lokalnym działaczom, trenerom, sympatykom i "niespokojnego" starszego wiekiem aktywu sportowego.

Poziom gry tych drużyn wg stanu na koniec listopada 1993 roku "mizerniutki" jeśli przyjąć, że tylko pięć z nich coś w ogóle przedstawia. Są to: LZS "Prochota" Trzebiszyn, LZS SKS Brzeg, LZS Kujakowice, "Ruch" Zdieszowice i "Kolejarz" Opole.

Zamykając drugą część opracowania dotyczącą okresu lat 1991 - 1993, pragnę w imieniu własnym i współautorów monografii tenisa stołowego wydanej z okazji jubileuszu 45-lecia działalności Opolskiego Okręgowego Związku Tenisa Stołowego w Opolu, serdecznie podziękować patronom naszej dyscypliny w osobach: Ryszardowi Zembaczyńskiemu - Wojewodzie Opolskiemu, Józefowi Kasperkowi

- Wicewojewodzie Opolskiemu, Alicji Andruszkiewicz - Dyrektorowi Wydziału Kultury i Sportu oraz jej zastępczyni Bożenie Domagale, Rudolfowi Lisowskiemu - Dyrektorowi Stowarzyszenia Związków i Organizacji Sportowych oraz sponsorom dyscypliny tenisa stołowego Panom Dyrektorom i Prezesom organizacji, przedsiębiorstw i spółek: "Remak", "Peters", "Opex", "Novomex", "Kenwod", "Janmar", "Stignum", "Alka", "Gasport", Fundacja Tenisa Stołowego i wielu innym, których nie sposób wymienić, a dzięki którym tenis stołowy i ten opolski istnieje na sportowej mapie Polski, Europy i świata.

Korzystając z okazji wyrażam moje uznanie i należny szacunek moim następcom za odwagę podjęcia się trudu kierowania, drugą po piłce nożnej, najpopularniejszą dyscypliną sportową w prawie każdym zakątku naszego kraju.

Serdecznie pozdrawiam i życzę sukcesów w działalności tenisa stołowego, szczególnie zawodnikom, trenerom i instruktorom szkolenia, sędziom, działaczom, amatorom, sympatykom, zarządom klubów i sekcji tenisa stołowego, kierownictwu i działaczom wszystkich Organizacji, Stowarzyszeń i Ognisk kultury fizycznej, Zarządowi Polskiego Związku Tenisa Stołowego, Radzie Głównej Wojewódzkiej Zrzeszenia Ludowe Zespoły Sportowe, Władzom Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu w Polsce, oraz komisjom ds. sportu działającym w strukturach parlamentarnych Sejmu RP i krajowych strukturach regionalnych i wojewódzkich.

Z należnym szacunkiem

Zbigniew Adamczyk

Autor opracowania

Honorowy Prezes

Okręgowego Związku Tenisa Stołowego
w Opolu